

7x7 Robinzonáda

Vydané v Greenie knižnici pod slobodnom licenciou [CC-BY-NC-ND](#)

Stanislav Hoferek, prvé vydanie, 2012

GKBN 111101

Obsah

7x7 Robinzonáda.....	1
Obsah.....	2
Predslov a pod'akovanie.....	3
Deň 1.....	4
Ján.....	4
Norbert.....	5
Katarína.....	6
Peter.....	7
Deň 2.....	10
Stanislava.....	10
Móric.....	12
Barbora.....	13
Norbert.....	16
Deň 3.....	18
Katarína.....	18
Peter.....	19
Stanislava.....	22
Ján.....	25
Deň 4.....	28
Móric.....	28
Barbora.....	29
Norbert.....	32
Peter.....	34
Deň 5.....	38
Stanislava.....	38
Ján.....	41
Barbora.....	43
Móric.....	46
Deň 6.....	49
Katarína.....	49
Barbora.....	50
Norbert.....	53
Stanislava.....	56
Deň 7.....	59
Ján.....	59
Peter.....	60
Katarína.....	63
Móric.....	65

Predslov a pod'akovanie

„Nič sa nepíše tak ľahko, ako robinzonáda!“

Nie je to výrok nikoho známeho, nie je to zaručená pravda alebo niečo, čo by posúvalo literatúru míľovými krokmi dopredu. Je to jednoduché tvrdenie, ktorého som autorom. Po skúsenostiach s písaním diela Vodná planéta III: Trochu iný svet, kde sa veľká časť odohráva na opustenom ostrove, som povedal niečo takéto bez veľkého uvažovania. Robinzonáda sa písala dobre a ľahko. Jednoduché prostredie, dosť času na vypracovanie každej postavy taktiež nie je ťažké pridať konflikt a rôzne dôvody.

Myslím, že robinzonáda teraz získava veľký ohlas. Stačí si všimnúť kultúru. Jeden z najznámejších seriálov vôbec je LOST, ktorý je na neznámom ostrove. Z úplne iného súdka sú filmy o Modrej lagúne či pôvodná kniha, ktorú o Robinsonovi napísal Daniel Dafoe. Dnes je téma už trochu iná, ako kedysi. Namiesto jednotlivca je skôr nejaká malá skupina, namiesto otrokárov s ľuďmi sa na tomto mieste ocitajú úplne obyčajní ľudia, medzi ktorými je často niekto výnimočný. Koho by ste si brali na opustený ostrov? Alebo čo by ste si tam brali? Tieto otázky možno nájsť na rôznych testoch osobnosti. Je prirodzené, že niekto by so sebou zobral doktora, experta na život v divočine alebo rybára a niekto úplne iný pornohviezdu. Tak ako je prirodzené aj to, že by si niekto zobral knihu, iný nôž či sekeru a niekto zas iný notebook či tablet.

Trochu ma desí atmosféra. Krásna pláž, z ktorej sa ale nedá utiecť. Začnú chýbať tie hlúpe maličkosti, ako sprcha či niečo na čítanie. O čo všetko by sa prišlo? Zvlášť pre ľudí závislých na Facebooku a podobných veciach by bolo odlúčenie od sveta náročné. Dá sa na to pozrieť aj z inej stránky. Ak je dobrý kolektív, tak sú všetci neprajníci tisíce kilometrov ďaleko. Neotravujú vás reklamy na niečo, čo nepotrebujete a nemusí sa pozerat' východ či západ slnka nad panelákmi, ale nad obrovskou masou vody v mori, ktoré je všade okolo. Do tejto knihy som chcel dať sedem postáv na sedem dní. Každý deň je z pohľadu štyroch osôb. Nájdete svojich favoritov? Ako by ste sa zachovali v konkrétnych situáciách práve vy? Myslím, že som potvrdil svoje tvrdenie. Napísať krátky príbeh ako robinzonádu je jednoduché a hlavne pre začínajúcich autorov, ktorý s písaním získavajú skúsenosti, je táto časť literatúry hotovým pokladom. Ak aj nebude dobrý príbeh, dá sa naučiť tvorba postáv, ich odlišné vyjadrovanie sa a hlavne – je výborné vložiť do príbehu postavu, ktorá sa inšpirovala niekým z vášho okolia.

Za pomoc a podporu ďakujem všetkým čitateľom Greenie knižnice a Bookfanu, predovšetkým Adi Hanešovej, ktorá sa pustila do čítania ako prvá a pridala pár tipov, a Barbore Jiříčkovej, ktorá nenamietala proti tomu, aby bola jedna z postáv založená na nej. Uhadnete ktorá? Prajem príjemné čítanie. A aby som nezabudol, najnovšie vydanie tejto a mnohých ďalších kníh možno nájsť v Greenie knižnici, na adrese <http://knihy.rs-design.sk>. Zastavte sa, či už radi píšete, chcete niečo vydať alebo potrebujete radu s písaním.

Deň 1

Ján

„Máme krásne slniečko, tak šup šup porátať palmy a kokosové orechy, chvíľu tu pobudneme. Ak tu náhodou nemáte krém na opaľovanie, asi pekne pomeníte farby!“

Ako to, že sa nikto nesmeje? To zvládnem, začiatky sú vždy ťažké. Perfektný nápad, takéto osvieženie. Zabudnúť na celú tú slávnú civilizáciu a užívať si. Žiadne úrady, fizli s tými ich pokutami a hlavne tu môžem byť kráľom. Môžem byť čímkoľvek len chcem! Cesta člnom dlho netrvala, ale aj tak je to krám. Asi by som sem rýchlejšie doplával. Nikdy som nemal rád more, ale pláže sú super a tam, kde sú pláže, je aj poriadna šou!

Všetko vychádza. Vymyslieť hlúpe hlasovanie, viac či menej náhodne vybrať z prihlásených zopár ľudí a už sú tu. Neznáme tváričky. Nie som blbec a viem, že by sa hodil na niečo dáky zálesák, nejaký polodivoký týpek, čo zvládne problémy, a potom to už stačí len náhodne naplniť nejakými bláznami, čo chcú oddych. Asi som tiež blázon.

„Slniečko máme, horúčavu tiež. Vie niekto, v ktorom balíku je chl'ast?“

„Chceš sa ožrať na páliacom slnku? Vyzeráš na človeka, čo s tým má naozaj veľa skúseností.“

Kto je to dievča? Pche, má vôbec 18? Žabka krpatá, ale dobre, že má takého ducha, aspoň bude sranda.

„Tebe by som ponúkol mliečko, no to by bolo pre teba asi prisilné.“

„No výborne, máme tu pána vtipného. Mám ti zatlieskať? Ak si vyberal zásoby práve ty, tak môže byť alkohol v každom druhom balíku. Som zvedavá, či si tam pridal aj niečo dôležité. Máš stan? Nôž? Rybársku sieť? Sekeru? Kladivo? Klinec? Rebrík? Obväzy a lieky? Niečo na filtrovanie slanej vody na sladkú? Myslela som si.“

„Drzá malá bosorka, toto je ostrov, tu si môže robiť kto chce čo chce a nikto ma nepresvedčí o tom, že by tu bolo niečo zle. Tak sa zabávaj a ak ti nepadne na hlavu kokosový orech, užiješ si tu aj ty!“

„Až na to, že...“ Niekto ju zastavuje a berie so sebou. Konečne. A teraz sľúbený prípitok. Mohol by som organizovať nejaký oficiálny, však prečo nie, ale hlavne mám smäd.

Toto bude úžasný týždeň. Sedem ľudí. Ja, tá malá a päť ďalších. Som zvedavý, koľko je ich skutočne normálnych. Možno nikto, ale môžu byť aj všetci. Trochu optimizmu nezaškodí. Teplé pivo, hlúpe dievčisko a ostrov s tými najhnusnejšími palmami.

„Tak kuriatka, všetci sem! Mám tu vyberanú fľašku a poháre. Ty, hej ty s tými sklíčkami, začni nalievať. A všetci pekne do kruhu a nezabudnúť na úsmevy!“ Tak prosím, toto je ono. Oslovím a hneď robí, čo mám. Žiadne hlúpe otázky, a prebytočné zdvorilosti a ide na to. Začína sa mi páčiť.

Norbert

Tak toto je poriadny člň! Ten, čo si vie niečo takéto zaplatiť, musí byť poriadne bohatý a pravdepodobne vôbec nevie čo s peniazmi. Šťastie, alebo šikovnosť? To neviem odhadnúť. Možno je to naopak smola. Peniaze urobia s človekom veľké veci, hlavne ak na ne nie je pripravený. Ten chlapík, čo to organizuje, bol asi naozaj priveľa na slnku.

Tento ostrov bol vybraný? Zdá sa mi byť tak trochu malý. Uživiť sedem krkov by bolo možné, ak by každý vedel aspoň niečo o prežití v divočine. V krabiciach sú pravdepodobne potraviny, čo sa hodí, no pochybujem, že je tu aj dostatok vody. Taktiež by sa hodilo náradie. Ten ostrov vyzerá byť úplne opustený. Výborný nápad, naozaj, hodiť si šípku a vybrať jeden malý ostrov, o ktorom nikto nevie vôbec nič.

A tí ľudia? Všetko mladí. Cítim sa medzi nimi ako priemerný obyvateľ domova dôchodcov. Už mi len nejaká vyberaná choroba chýba a fotky pravnúčat, aj keď by som si ani na vnúčence nevedel spomenúť. Zvlášť ma zaujalo jedno dievča, ktoré sa na rozdiel od väčšiny neteší. Veľmi mladá, no očividne nezvyknutá na to, aby ju niekto obdivoval. Dobre jej vidno do očí a ak by som ju skúsil odhadnúť, tak ju trápi tisíc vecí naraz a veľmi sa jej žiť nechce.

Úplne iný prípad je tá druhá, čo sedí v člne vedľa nej. Prehodená noha cez nohu, v jednej ruke zrkadielko a v druhej jedno skrášľovadlo za druhým. Tá to potrebuje a myslím, že by si ju bez všetkého toho maľovania všimol len málokto. Typ ženy, čo niečo hľadá. Alebo niekoho. Šperky na rukách i okolo krku a vôňa, akú musí niekto milovať alebo nenávidieť. Nikto sa k nej nehrnie, no aj tak si myslí, že jej patrí svet. Sedem ľudí. Seba poznám a vidím, že je aj v tejto malej skupine niekto, koho by som nerád poznal. Nevyznám sa do módy a všetkých tých skrášľovadiel, no tak zničené vlasy som ešte nevidel.

Vysmiaty kapitán s fajkou mení rýchlosť. Člň ide k pláži a začína sa tá údajná zábava. Vyhádzať všetky tie zásoby a užívať si týždeň, kým sa člň nevráti. Mám sa o všetkých týchto ľuďoch postarať, či sa to už bude niekomu páčiť alebo nie. Vyskakujem z člňa ako prvý. Povinnosť? Možno. Piesok sa správa ako piesok, žiadne prekvapenie. Skôr by ma prekvapovalo, keby si niekto vybral ostrov, kde je niečo viac. Ale to sú už veľké peniaze. Dvadsaťpäť krabíc, no niektoré sú až podozrivo ľahké. Kapitán odišiel, len čo sa vyložili krabice. Ostáva nám len predom určená skupina.

„Drzá malá bosorka, toto je ostrov, tu si môže robiť kto chce čo chce a nikto ma nepresvedčí o tom, že by tu bolo niečo zle. Tak sa zabávaj a ak ti nepadne na hlavu kokosový orech, užiješ si tu aj ty!“

„Až na to, že...“

„Pod' so mnou,“ pridávam sa k diskusii, ale len na to, aby som ju ukončil. Nevieť, čo má znamenať tá hádka, ale to dievča radšej odvediem. Má dobré názory a už mimo civilizácie bola. Určite to nemá len zo zapamätania, musí sa reálne zaujímať o život v úplne iných podmienkach. Alebo je mimoriadne inteligentná.

„Ako sa voláš?“

„Prečo ťa to zaujíma?“

„Pretože sa mám o túto skupinku postarať a niekto, kto o prežití niečo vie, sa určite hodí. Ale dobre, začnem ja. Som Norbert.“ Nemusím mať školenie na úsmev, ten mi vždy išiel sám od seba a taká pomocníčka by sa hodila.

„Stanislava.“

„Bola si niekedy v divočine?“

„Vychovávať tri mladšie sestry bez rodičov a k tomu ešte aj staršieho brata, to je dobrá divočina. Ak sa neráta útek z detského tábora a prežitie 9 dní v lese, tak nie.“

„Výborne, výborne. Vítam ťa medzi cvokmi, ktorí sú z ostrova unesení a ešte budú deň alebo dva dni. Ak ti môžem poradiť, skús si tu urobiť čo najmenej nepriateľov a len si o nich myslí, čo chceš. Ja si myslím, že som v blázinci. Nepomáha to, ale ani neškodí.“

„Musíš mi hovoriť, čo mám a čo nemám robiť?“

„Mám to v náplni práce, väčšina to aj tak ignoruje, ale dosť bolo o mne. Poďme ponosiť batožinu.“

Počúvam organizátorov príhovor a je to fakt slabota. To už nemohol niečo lepšie povedať? Minulú akciu to bolo niečo úplne iné, ale to bola výnimka. Väčšinou ma agentúra pošle so skupinou dohodnutých alkoholikov, ktorí nechcú piť do nemoty na stále rovnakom mieste.

Katarína

Toto je tvoja šanca, toto je tvoja šanca... stále som to musela počúvať od mamy, ktorá nedokázala nikdy nič. Nudná a obyčajná, ale vraj všetko vie. Mám rada svoj život a keby toľko nefrflala, mala by som ho ešte radšej. Prihlásila som sa do tej smiešnej súťaže, alebo čo to je, a vytiahli ma. Dovoľenka na opustenom ostrove. Možno sa nájde nejaký solventný pán. Alebo ich tam bude hneď niekoľko a budú sa o mňa biť! Už je na čase, však ani nakupovať som dávno nebola. Teraz ale sedím v člne vedľa úplne primitívnej holky, ktorá vyzerá tak debilne. Milionári nikde a okrem jedného šaška, ktorý to platí, tu nie je nikto aspoň trochu... zaujímavý...

Mamine tvrdenie, že bez prachov som nikto, mi ide tak veľmi na nervy. Bola proti tomuto a vždy aj bude, ale možno je to moja šanca, aby som jej ukázala, že som dievča na všetko. Ja sa len tak vo svete nestratím. Čln konečne pristál, už sa aj pohádali a konečne hýbu s tými krabicami. Mali by si švihnúť, som hladná! A unavená. Kde sa dá ľahnúť? Prípitok niečím lacným, to kde sme? Kde je vychladené šampanské?

Nasadzujem si okuliare a líham si na deku, ktorú tu niekto určite pridal pre mňa. Tak divne sa na mňa akýsi chlapec kuká. Prečo nás všetkých ešte nikto nepredstavil? A konečne, už to začína. Všetkých zvoláva práve to divné dievčisko. Čo to má v ruke? Snáď nie cukríky! Koľko má rokov? 5? Musím povedať, je rýchla, všetkých ťahá na hromadu a nejako nimi hýbe. Čo to robí? Šibe jej. Ale nech sa dáko poukladajú, keď tak veľmi chcú, ja mám pred sebou slnko a dúfam aj pokoj. Mám so sebou krém na opaľovanie, skvelé!

„Radšej nie, zoberiem si inú.“

„Možno ani nevie, že ti ukradla deku. A aspoň sa zoznámiš.“

Počujem akýsi rozhovor v mojej blízkosti. Otáčam hlavu, a tam sa dáka dvojica pozerá na mňa. Kašlem na nich, tak nech kašlú aj oni na mňa. Jedným okom sa pozriem na krabice, či už niekto vytiahol jedlo. Niečo dobré by som si dala. Ako to, že nič nevytáhajú? Mám tam vbehnúť? Sakra aj s hladom, teraz by som aj tie cukríky napchala do seba. Tí dvaja už našťastie odišli. Chlapec akýsi, čo niečo chce a ani neviem čo, a akási kráska. Kto to je? Má krásnu tvár i vlasy, hotová fešanda. Chcela by som jej postavu. Čo to má ale s rukami? Normálne svalnatá ženská, to som ešte nevidela. To niekoho pravidelne mláti kabelkou?

„Hej.“

„Čo chceš?“

„Ale nič, len taká maličkosť. Ešte sa nepoznáme. Vlastne tu ešte takmer nikoho nepoznám. Vieš, tuto chlapec si pripravil túto deku a ty si mu ju zabrala.“

„A to už nie sú iné deky?“

„Myslím skôr princíp a aj keď sú iné, táto je jeho.“

„Fajn. Nech si sedem dní počká,“ odvrkla som jej. Dúfam, že dá pokoj. Nevie, ako sa volá, ale odteraz ju volám Moralistka. Ešte vymyslím, ako nazvať tú mladú s cukríkmi.“

Peter

Celé to organizovanie na mňa neurobilo vôbec žiadny dojem. Z prístavu sem na člne, presun zásob, počúvanie nejakej hlúposti a hádky hneď z úvodu, to nie je ono. Taktiež od ostrova som čakal viac. Nič tu nie je. Piesok, palmy, pár ľudí a to je všetko. Nezaujímaví ľudia

a prvýkrát mi napadlo, že to bez práce asi nepôjde. Nedokážem sa len tak nudiť. Prípitok sa hodí vždy, ale čo potom?

Vidno, že si sadla tá najmladšia s tým... sakra, nikoho nepoznám. Mená, adresy, nič. Niektorí zákazníci vytárajú aj koľko kliešťov pochytil ich pes, no tu neviem nič. Ja a šesť ľudí, z toho tri ženy. Nemusím mať veľký talent na to, aby som ich dobre zaradil. Jedna je lenivá a rozmaznaná, druhá sa rada háda a myslí jej to, no a tretia... čo ja viem. Tú neviem celkom zaradiť, ale patrí medzi tie, ktorým niekto kúpi v bare pohárik alebo aj celú fľašu.

Zoznamovačka? No dobre, poďme na to. Tá mladá urobila kruh. Všetci, okrem tej na deke, čo to prehnala s maľovaním, sa púšťajú do akejsi múdrej diskusie. Pripomína mi to tie hodiny v škole, keď sa nikto nič nenaučil, no aspoň bol klud.

„Každý môžeme povedať svoje meno a niečo o sebe, kto chce začať?“ Pýta sa tá maličká a ja sa cítim ako maličký kdesi v škole alebo škôlke. Myslím, že toto nedopadne dobre.

„Môžem ja?“ O slovo požiadala tá kočka. To som teda zvedavý. „Volám sa Barbora, väčšinou poslúcham na meno Barča alebo Barka a mám rada... ale keď toho je tak veľa. V podstate šport, knihy, niečo viem o sociálnej práci a keď vyštudujem, budem aj naďalej športovať. Ale už aj s titulom. Hodí sa to, nemôžem robiť celý život to isté. Takže som Barča či Barka, rada vás spoznávam a odovzdávam štafetu tomuto mladému mužovi, ktorý sa na mňa dúfam nenahnevá!“

Vav, tá teda je. Bral by som takú ženu, ale už som si raz zobral uškriekanú potvoru a rozvádzať sa mi nechce.

„Volám sa Móric a mám rád lego a origami.“

Tak teda Móriciko. S ním toho veľa spoločného nemám. Barbora vymyslela podávať si fľašu s vodou, ako symbolickú štafetu. Radšej by som si s ňou zahral takú inú fľašu. Móric podáva fľašu nášmu hostiteľovi.

„Čafte lúzri, toto bude super týždeň a ukážte mi, ako sa všetci tešíte! Som Joe, čo síce nie je úplne pravé meno, ale dobre sa to pamätá. Mám rád párty, som skvelý tanečník a keďže je v tejto fľaši asi fakt len smradľavá voda, pošlem ju... komu? En-ten-tí-ki, dva-špen-dlí-ky... tebe!“

Blázon. Nič iné si o ňom nemyslím od prvej sekundy. Asi mám naozaj nos na ľudí. Títo keď sa zastavia, tak to chce veľa trpezlivosti. Je jedno čo idú kúpiť alebo či vôbec kúpia aspoň niečo, musím tie ich vtípky tolerovať.

„Nechcem sa predstavovať a som tu z prinútenia. Tu máte fľašu, zoberte si ju niekto.“

„Ale no tak, niečo nám môžeš povedať. Nezneužijeme tvoje súkromné údaje, hihi. Nemusíš meno, ale čo máš rada nám môžeš povedať, keď už si toto vymyslela,“ povzbudzuje ju Barbora.

„Dobre. Som Stana. Žiadna Stanka, Stanuška a podobné detské zdobneniny, len Stana. Mám rada, keď sú všetci tí, čo sa považujú za najmúdrejších, čo najďalej. Neznášam faloš a ak bude za mnou niekto chodiť, aby som sa stala tou najlepšou kamarátkou na život a na smrť, viem zlomiť ruku. Kto chce tú fľašu?“

Oheň, tá slečna má v žilách poriadne búrlivú krv. Na mňa primladá a zdá sa mi aj drzá, ale to je len začiatok. Neviem, do akého extrému to dotiahne, ale už teraz z nej ide strach.

„Moje meno? Norbert. Rok výroby prešiel už dávnejšie, ale mám rád aktívny pohyb, čerstvý vzduch a nenávidím vysedávanie v kancelárii. V živote rád žijem a ak pre život treba niečo postaviť, opraviť alebo uloviť, idem na to. Som platený za to, aby sa nikomu nič nestalo, ale aj tak vás žiadam, aby ste boli opatrní a ak budete mať nejaké bláznivé nápady, prekonzultujte ich so mnou. Taktiež môžem niečo naučiť o živote v divočine.“

Zmes príručky a vlastných slov, zaujímavé. Expert na prežitie v divočine sa hodí, aj keď neviem, čo by sa tu mohlo stať. Poznám dva typy takýchto ľudí. Jedni prídu a porozprávajú o svojich úspechoch aj keby to bolo zrazenie dážd'ovky Jeepom. Druhí prídu, kúpia čo potrebujú a s tichosťou zabijaka odídu.

„Ďakujem za fľašu. Neviem čo povedať o sebe. Som obchodník, poznám ľudí z hľadiska za pultom a menom som Peter. Obchodujem so všetkým možným, no to sa teraz nemusí rozoberať. Mám rád dni pracovného pokoja a ak taký príde, ideálne aj s víkendom, idem do prírody. Je to len málokedy, lebo predávam a požičiavam aj veci, ktoré sú pre ostatných na strávenie ich príjemných chvíľ. Takže Peter, obchodník. Ak hľadáte niekoho na pokec o knihách, tak sklamem. Nič pre mňa.“

„Ďakujem všetkým normálnym za účasť.“ Stana sa poďakovala dost' nečakane a Norbert, ten expert na divočinu, sa chytá za hlavu.

Pripraviť stan nebol v šestici problém a aj keď by som si dal niečo iné, pukance s kolou boli na večer relatívne stráviteľné. Jedine Stana odmietla jedno i druhé a dala si radšej čistej vody.

Deň 2

Stanislava

Au! Sakra, to bolí! Au! Zlý sen, fakt zlý sen. Rozumiem, že sa nikto nezaujíma, ale mohlo by to menej bolieť!

„Si v poriadku?“ Kde sa tento vzal? Peter má byť obchodník, a tak si aj príde, prezíe situáciu a zo slušnosti sa prihovorí, ako podľa nejakého scenára. Až jeden sa začal zaujímať o mňa, to je rekord. Stačí na to opustený ostrov, pád z výšky a praobyčajná nuda.

„Vyzerám byť v poriadku?!?!“

„Čo sa stalo?“

„Radšej nájdi dákeho doktora.“ Vôbec sa mi nechce vysvetľovať, čo asi robím pod palmou s nožom v jednej a kokosom v druhej ruke.

Snažím sa posadiť, nech mám lepší výhľad. Móric, ktorý je na blízku, sa zaradom pýta všetkých, či nie je doktor. Vyzerá to komicky. Keď zaradom, tak naozaj zaradom. Nemá veľa práce, ale tej lenivej hnusobe by som sa určite neprihovorila. Ako by len tá mohla byť doktorka? Nevie sa postarať ani sama o seba, nie to ešte o niekoho ďalšieho.

„Ako sa to stalo?“

„Ako asi?“ Móric nezohnal doktora, no nahnal sem všetkých piatich. Dobré riešenie, zvlášť ten takzvaný expert by mohol niečo vedieť. Prvý sa pozrel nahor, na palmu.

Móric sa znovu pýta, či tu nie je doktor. To nerozumie, že je to zbytočné? Nechám ho tak, z tohto sa dostanem. Len ma všetko bolí a zo všetkého najviac ruka. Vraj pravá je dôležitejšia, ale ak je niekto ľavoruký, tak zo zranenia ľavej nie je vôbec nadšený. Musela som padnúť akurát na ľavú? Zvlášť, keď si všetci myslia, že som padnutá na hlavu?

„Čo sa stalo?“

„Spadla som. Chcela som získať orech, tak som liezla.“

„Ha! Nabudúce ti postavíme schodíky do neba a keď pridáme dym a svetlá, tak to bude úžasné!“ Jano si zas myslí, že je vtipný? Zlý deň.

Hééerečka odišla ako prvá. Som aj rada. Jano pridal ešte niečo o tom, že bude všetko fajn, ako keby som bola jeho päťročná dcérka, na ktorú sa niekto škaredo pozrel. Ostatní ale ostali. Peter len pozerá a nevraví nič, asi si len niečo myslí, no prekvapil ten Norbert. Vraj ma naučí zhadzovať orechy. Som rada, že to povedal. Mám o čom rozmýšľať.

Pravdepodobne hodením niečoho, alebo zatrasením palmy. Všetky sú dosť ďaleko od mora, takže by žiadny nemal zobrať prúd. Ak náhodou áno, neodplával by a klesol by. Alebo stúpala? Asi tu nemá niekto tabuľkovú hustotu priemerného kokosového orechu, však?

Beriem orech do ruky a snažím sa odhadnúť jeho veľkosť a hmotnosť. Stana, myslí konečne, ideš na to zle! Tá škrupina je ľahšia ako voda a okrem kokosového mlieka je dnu aj vzduch! Logicky by mal byť ľahší, no ako je to s dužinou? Keby aj bola rovnako ťažká, orech by plával na hladine. Všetko je úžasné, len som nespada z jahody ale z palmy, mám niečo s rukou a snažím sa zabaviť počítaním hustoty orecha. To som celá ja.

Odrazu som sama. Všetci sa bavia svojimi vecami, zabávajú sa, len ja sa tu opieram o palmu. Koľko dní ostáva? Šesť? Snažím sa spomenúť si, kedy sa ide domov. Zaujímavú dvojicu tvorí Móric a Barbora. On je smutný, ona veselá. Po niečo ho posielala a ide sa slniť.

Čo to nesie? Neviem, čo všetko ten Joe nabalil, ale obrovský vankúš som fakt nečakala. Móric ho nesie sám, ku mne. Taký vankúš som naozaj ešte nevidela, vyzerá byť poriadne ťažký a čoraz viac od piesku.

„Riadny náklad. Chceš ma s tým vankúšom udusiť? Alebo ho chceš dať na zem, až budem znovu padať?“

„Ja... chcel...“

„Ale no tak, pred babou sa bojíš rozprávať, alebo aký máš problém?“

„Chcel ti dať vankúš za chrbát, nech sa ti sedí pohodlnejšie. Ukáž, pomôžem ti s tým.“

„Barbora, ja nepotrebujem pomoc. Nie som mrzáčka, len ma bolí ruka a pravdepodobne nie je zlomená. Za vankúš ale ďakujem. Tebe aj... kam išiel?“

„Asi si ho trochu urazila. Odkážem mu.“

„Čo je to za chlapca? Niekoho takého plachého som ešte nevidela. Dobrý dôvod by bol veľký problém v detstve, ako šikana alebo strata všetkých príbuzných.“

„Neviem, čo ho trápi. Nerozmýšľam nad tým, no je tu a bude sa nudiť, ak bude sám. Mohol by ti robiť spoločnosť.“

Vstávam. Ukazujem tej milej kočke, že som živá a rozhodne pomoc nepotrebujem. Na moje prekvapenie sa ku mne zas blíži Móric a nesie obvazy a fľašku s dezinfekciou. Tak predsa len máme doktora na ostrove. Veľmi sa mi zveril do jeho rúk nechce. Najvyšší čas si zabehať alebo otestovať iný spôsob na získanie orechov.

Snažím sa roztriasť palmu, no čím viac sa snažím, tým viac ma zrádza bolesť. Normálny človek by si tú ruku ošetril, ale ja nie som žiadny priemer a nikdy nebudem.

Móric

Nerád spím v stane. Nepohodlné a smutné. Chýba mi moja posteľ a kamaráti. Nemám ich veľa, ale veľmi si ich vážim. Sú tisíce kilometrov ďaleko. S nimi je každá chvíľa krátka a príjemná. Tu som na opustenom ostrove. Druhý deň. Nepáči sa mi tu. Dostal som sa sem tou najhlúpejšou možnou cestou. Zapísali ma. Vraj do letného tábora. Tábor bez ostatných nie je tábor. Kto tu je? Všetci sú starší. To dievča, Stanka, asi nie. Jediná. Je veľmi pekná, ale nemám na ňu. Je dokonalá.

Musím sa jej zdať ako Forrest Gump. Všetko pokazím a vždy som iný. Zobudil ma jej pád. Vybehol som zo stanu. Jediná v ňom vôbec nebola. My spíme a ona už zbiera orechy. Osloví ma s niečím a ja neváham. Aj keď často váham nad niečím.

Som rád, že je stále živá. Zohnal som niečo na vyčistenie rany a obviazanie. Nepáči sa jej to. Odkladá ich stranou. Púšťa sa do práce. Viem, čo robí. Zhadzuje orechy. Stanku ale bolí ruka. To je dôvod, prečo jej to nejde.

Pomôžem jej! Jasné! otváram ústa, ale... nemôžem prísť na slová. Pýta sa ma, čo chcem. Teraz som mal na jazyku odpoveď.

„No tak, čo chceš?“

„Si v poriadku? Červenáš sa. Hej, kam utekáš!“

Viem, čo to znamená byť sám. Nikdy som nebol talentované dieťa. Často bez hlasu. Na okraji. Bez špeciálnych schopností. Byť doma a pozerat' seriály. Superhrdinovia zachraňujú svet. Iní prežijú peklo. Idoly, ku ktorým sa nepriblížim. Aj teraz som sám. Sedím na piesku a pozerám sa na more. Je tak ďaleko, ako dovidím. Všade voda. Prekážka. Nedostanem sa cez ňu. Nemám kam ísť, musím zostať.

Pred sebou voda, za mnou malý ostrov. Za ním ďalšia voda. Nikdy som nebol na takomto mieste. Pripomína mi to spadnutie do studne. Bál som sa. Bol som ešte dieťa. Strach by mal každý. S výnimkou hrdinov. Tu sa nikoho nebojím, ale ani priateľov nenájdem. Nemyslím tých internetových. Mená a identity. Nie všetky mená sú skutočné. Kto je na internete boh, môže byť mimo neho chudák a naopak. Aj takí kamaráti sú lepší ako samota.

„Hej mladá nádej tohto sveta, čo tu tak sám?“ Podišiel ku mne ten, kto sa predstavil ako Joe. V ruke pivo, a na sebe úplne čierna košeľa. Tak by som sa neobliekol určite.

„Pozerám sa na more.“

„Niečo ti prezradím. More je tu, vľavo i vpravo, úplne všade. Keby tu nebolo, tak to nie je ostrov a opustený ostrov je predsa bezhraničná zábava! Pod', pozývam na pivo. Je ho dost' a ak sa v ňom nevykúpeš, aj ho dost' ostane!“

„Nie, ďakujem.“

„Ty si ale veselá kopa, pche! Ak budeš hľadať zábavu, vieš kde ma nájdeš! Kdesi za niektorou palmou, asi za tou naľavo.“

Má pravdu. Nie som veselá kopa. Nechápem tie oslavy. Nevieť čo tu robím. Barbora si hádže lietajúci tanier. Oni si hádžu s ňou. Tá neznáma sa opaľuje a Stanka... pred chvíľou tam bola. Stalo sa jej niečo? Idem ju hľadať. Ako mohla zmiznúť? Utekám. Vzbudzujem pozornosť. Tam je. Na strome. Tam hore. Prídem bližšie. Dotýkam sa palmy. Trasie sa. Pri každom jej pohybe.

„Áaaau!“

„Toto bude niečo vážne, zmenil sa jej hlas! A to nie je ona. Tento drobec sa zranil pre zmenu? Vy sa k sebe hodíte,“ okamžite odpovedá Joe a ďalej sa venuje lietajúcemu tanieru.

Padajúci orech ma udrel do ramena. Stanka si to všimla. Zostupuje. Ruka ju asi stále bolí. Prečo tam išla?

Barbora

„Mám! Mám!“

A mám. Chytila som. Tanier je v mojich rukách. Joe ho hodil dost' nešťastne, ale podarilo sa. Hádzem a smerujem na Petra. Vietor však smeruje tanier úplne inde. Trafil tú... ako sa volá?

„Hodíš nám tanier?“

„Je to sprostá hra.“

„Ak nám ten tanier hodíš, môžeme pokračovať.“

„Tam máš,“ skúša hodiť, ale veľmi slabo. Letí, už neletí. V menej ako tretine cesty spadol do piesku.

Zabehnem si, aspoň sa s ňou lepšie spoznám. Štúdium sociálnej práce ma síce nezmenilo, ale niečo som sa naučila. Chce to trpezlivosť, trochu dobroprajnosti a nervy, minimálne z ocele.

„Nepridáš sa k nám?“

„Šibe ti?“

„To nie je odpoveď, ktorú som očakávala, ale ak by si chcela, budeme len radi.“

„Bud'te radi aj bezo mňa a daj pokoj.“

Kľud Barča, hlavne kľud, zbytočne sa nerozčuluj! Mysli na tanier a na hru. Hádzem Norbertovi a po hodení idem na svoje pôvodné miesto. Hry sú super. Odrážať loptičky raketou, golfovou palicou či kopačkami, to je pre mňa. Zabehať si, dostať zo seba všetko zlé, naplniť sa kyslíkom a žiť. S úsmevom, aj keď sa nedarí.

Ak sa nedarí, tak sa často darí niekomu inému. Čo s ním? Nenávidieť ho za to, alebo milovať? Milovať nie, to som prehnala, ale kamarátstvo sa vždy hodí. Priateľ tomu, komu sa darí a tešiť sa na to, že sa bude dariť aj mne a niekto ma aj vtedy bude mať rád. Nie vždy to tak funguje, ale inokedy to je pravda a hneď niekoľkonásobná.

Hádzem, chytám, znovu hádzem a chytám. Občasné šprinty za tanierom, neriadené pády do piesku a výskoky, ktoré nestačia, nech skáčem ako chcem. Náhoda alebo osud? Trafila som zas tú plážovú... krásku? Barča, nauč sa klamať konečne!

„Prepáč, nechcela som.“

„To mi robíš schválne ty krava!“

„Ako si mi povedala?“

„Krava. Rozmaznaná krava.“

„Ty ma tak nazývaš? Prišla som len po tanier.“

„Nedám ti ho!“

Toto som ešte nevidela. Berie tanier a skrýva si ho pod telo. Chytá ma naozaj veľký hnev. Joe sa na mňa pozerá, ako to vyriešim. Ostatní jednoducho odsudzujú tú. Tú.

„Ako sa voláš?“

„Čo ťa do toho?“

„Rada by som vedela, ako sa voláš, nech ťa môžem pekne požiadať o tanier. Už ťa netrafím, sľubujem. Ja som Barbora, môžeš ma volať aj Barča.“

„Na to si príliš slepá.“

Dýchaj, dýchaj, už si narazila na väčších bláznov. Musí byť spôsob. Nádych, výdych a ideš na to. Ale ako? Za sebou počujem hneď niekoľko rôznych názorov.

„Čo to toľko trvá?“

„Máme aj iný tanier?“

„Čo je s tou ženskou?“

„Prečo to skrýva?“

„To jej nemôže ten tanier vziať?“

Neviem, čo robiť. Plne otvorená, naozaj neviem. Obzerám sa okolo seba. Tá hviezda vyhrala a ak sa neznížim k násiliu, tanier nedostanem.

„Zahrajme si lepšiu hru,“ zhlásila Stanka, ktorá sa blíži s krokom šelmy, minimálne mačkovitej. „Tá hra sa volá krivenie chrbtice kokosovým orechom. Ingrediencie: kokosový orech a osoba, ktorá nechce spolupracovať. Pracovný postup je skrátenej na tri body, pretože nemáme sanitku. Krok prvý pozostáva z...“

„Dobre, tu máte ten tanier a už dajte pokoj!“

„Ďakujeme princeznička. Barča, môžem sa pridať?“

Tak to teda pozerám. Na sociálnej práci sme sa nič takéto neučili. Ani náhodou. Obdivujem ju. O niečo mladšia a vyzerajúca možno trochu obyčajnejšie, ale vo vnútri je tá Stanka úplne jedinečná. A budem ešte obyčajnejšia v porovnaní s ňou, ak zas trafím niekde do vody. Poznám svoje plávanie. Bohužiaľ.

„Samozrejme, rada si s tebou zahádzem. Móric sa môže tiež pridať. Ďakujem ti pekne za zvládnutie situácie, všetko si vyriešila.“

„Krátkodobé riešenie. Ten kokosový orech si ale zoberiem domov, môže sa hodiť.“

Všetci na miestach, začína hádzať Móric. Voda. Doslovne. Kto poň pôjde? Vedela som, že sa bude každý pozeráť na mňa. Viem plávať, ale nie dobre. Do mora nechcem ísť. Kým by som sa dostala k nemu, už by dávno odplával.

„Kto z vás vie dobre plávať?“

Joe ustupuje do ústrania, výrazne posilnený alkoholom. Móricovi sa tiež nechce, ani Petrovi. Konečne sa rozhodol Norbert, že si trochu zapláva. Som rada, zachráni sa tanier. Za

krátky čas už druhý človek, čo zvláda niečo, čo ja vôbec nedokážem. Športovkyňa, ktorá sa vyhýba športu. Načo sú mi svaly, keď neviem ani len slovom niečo vyriešiť?

Norbert

Niečo treba, tak šup do vody. Bez odvrávania. Som za to platený a práca, v ktorej hádzem taniere, dodržujem pitný režim a môžem si zaplávať, nie je až taká zlá. Zhadzujem tričko a skáčem do vody. Príjemná, no nikdy som nebol najväčším fanúšikom plávania. Ešte desať metrov, ešte päť. Mám ho. Vraciam sa. Žiadny žralok si ma nevšimol, aspoň predpokladám. Nechcem však ostávať vo vode prídlho.

Zažil som skupiny, kde nevedel nikto nič o mori. Nula bodov o žralokoch, rybách, navigácii, ešte aj slanú vodu skúšali piť. Dúfam, že niečo také nebudú skúšať. Opúšťam hru a idem sa pozrieť na tie zásoby. Mám so sebou len svoj batoh, kde sa toho dá napchať dosť, ak sa veľmi chce. Čo je ale s v tých bedniach?

Niektoré sa otvorili. Oblečenie vhodné na slnko, no ak by prišli dažde, tak by som v ňom nechcel ostávať. Čo tu ďalej je? Papiere, ďalšie papiere, a hľa, PlayStation. Som zvedavý, kto by to chcel všetko zapájať a hlavne kde nájsť elektrinu. Notebook s dlhou výdržou pochopím, ale toto?

Móric pomáha s vybaľovaním. Blíži sa obed a vyzerá to na poriadne mäsový obed. Napratať hromadu mäsa rôznych druhov a nechať to tak, to môže len génus. Beriem kúsky, ktoré sú našťastie vákuovo balené a dávam ich do vody. Zopár kameňov a bude to, improvizovaná chladnička. Mäsa je však toľko, že by sa malo čím skôr načať a začať jesť.

Dnes som mal v pláne rybačku, ale je tu toľko mäsa, vrátane rybacieho, že by bola tých stále živých škoda. Stanka pomáha s ohňom. zaujímavé dievča, vie presne čo robiť, nemám ju čo učiť. Niečo som sa ale naučil ja. Nemá rada, ak jej poviem Stanka. Už to aj spomínala a keď som ju tak oslovil, nebola z toho nadšená.

Prezreli sa všetky zásoby. Aký človek si do divočiny nezoberie ani len nôž? Stanka má svoju rybičku, ja mám nože pre istotu dva, no nikto iný nemá nič, čím by sa dalo rezať. Krájam mäso, pričom som vybral hlavne to, ktoré sa začalo trochu kaziť. Naozaj som nečakal, že niekto donesie len mäsa dve krabice. Keďže tu nie je žiadne železo na pečenie a dokonca ani kamene, je čas na improvizáciu. Varenie v kotli. Dnes bude guláš. Bez cibule a papriky, len so zemiakmi, ktoré sa našťastie ocitli v úplne poslednej krabici. Móric pomáha s prípravou, ale niečo mi hovorí, že to nie je tak celkom pre prácu. Už som tu videl veľa nenávisti i lásky na týchto opustených ostrovoch, tu sa to neskryje. Krája zemiaky tým minožikom, zatiaľ čo so Stankou poriadnymi nožmi porúčam mäso.

„Hej hej, čo to bude až to bude?“

„Mäso to bude. Nevie, kto zariad'oval zásoby, ale asi môžeme mať mäso každý deň. Ak sa celkom neskazí.“

„Na mäso som pyšný, ale narob ho dost', som hladný ako vlk! Všetci sme. KTO JE HLADNÝ RUKY HORE!“

Joe Joe Joe, ty si naozaj blázon. Ohník veselo hreje, už aj tak je horúci deň. Všetko hotovo, varí sa, po nejakom čase to skontrolujem. Guláš od šéfkuchára, ktorý nemá dve tretiny ingrediencií, ale robí čo sa dá. Niekoľko zemiakov som dal do pahreby. Dobrý spôsob, ako ich tepelne spracovať a následne zjesť, aj keď bez soli. Teplá kuchyňa, no málo masťná a úplne neslaná.

Idem sa venovať oddychu. Deka, pivo, slnko a trochu tieňa. Díky, palma. Na rozdiel od ostatných ale nemôžem len tak zaspáť. Musím skontrolovať jedlo a všetkých okolo, či žijú a či a im niečo nestalo. Mešťania.

Peter sa približuje k hrncu. Chvíľu rozmýšľa a vyťahuje zo svojho batoha handru a šrobovák. Nevie, čo plánuje, no čoraz viac ma to zaujíma. Po veľmi krátkom odpočinku som znovu na nohách a Peter akurát odkrúca niečo zo svojho batohu.

„Čo to bude?“

„Toto bude prosím pekne gril. Trochu netypický, ale zato funkčný. Už len vymyslieť, ako ho dať do vhodnej výšky.“

„Je tu piesok, rôzne veľké kusy dreva môžu poslúžiť ako nohy. Bude to rozhegané.“

„Ale ak to spadne, dokopy sa nič nestane.“

Nepáči sa mi táto myšlienka tak, ako jemu, ale prečo nie? Vysvitlo, že tu má so sebou niekoľko šikovných vecí, ktoré sa môžu hodiť. Absolútnym víťazom v nepísanej ankete o najužitočnejšiu vec dávam poctu grilovaciemu koreniu. Cítim sa s Petrom tak trochu ako Pat a Mat.

Kým mäso získava zdravšiu a chutnejšiu farbu, Móric prichádza po nôž. Malý, rybičku. Odchádza s ním na pre neho zatiaľ najviac typický kúsok ostrova, aj s niekoľkými papiermi. Čo plánuje? Nechám ho tak a dúfam, že nie žiadnu hlúposť. Jedlo chutí, obed i večera, no dochutené steaky vyhrávajú nad imitáciou guláša na plnej čiare. Kata konečne prezradila svoje meno a jedlo zhodnotila svojsky a dost' arogantne, ale aj tak sa najedla a žiadala ďalšiu porciu. Nevie s čím všetkým obchoduje Peter, ale ako profesionálny hladoš by sa uživil ľahko. A možno je to čistokrvný mäsožravec.

Deň 3

Katarína

Takýto ostrov má niekoľko výhod. Vstanem kedy chcem, najem sa kedy chcem a môžem si užívať slnko. Jediná nevýhoda je tá, že tu nie sú skutoční chlapi. Navyše do mňa tá Barbara či Barbora alebo ako sa to volá úmyselne hádže ten kus plastu.

Všetci sa budia, len ja som nemohla zaspáť. Stále sa mi zle spí. Stan má štyri miestnosti. Samozrejme, že som sama, všetci sa zomkli proti mne! A som aj rada, nechcela by som byť v ich blízkosti. Možno kradnú. Zvlášť to dievčenské hovädo, čo sa mi vyhráža. Nevie, s kým sa zahráva!

Pred spaním sme sa ešte všetci stretli pri ohni a chvíľu sa rozprávali. Každý vravel svoje meno, nech zapadnem do kolektívu. Pche. Kto im dal také mená? Stanislava je hnusné meno, Barbara je ako z nepodarenej komédie, ktorá vôbec nie je smiešna. Korunovaný kráľ je ale Norbert. Muža s takým menom by som určite nechcela. Príšerné meno. Ten si musel užiť školu.

Prvá vec, ktorú by som zmenila, je pitie. Obyčajná sprostá voda? To si robia srandu? Máme tu vodu a pivo. Žiadny šampus alebo martini. Ak by sa moje kamošky dozvedeli, že pijem pivo ako bezďáčka, tak sa môžem zastreliť.

Sedím nedobrovoľne v kruhu na šmejdovej stoličke a počúvam, ako hrajú akúsi hru. Nezaujímajú ma, vôbec nie. Slabá spoločnosť, pod moju úroveň a tie ich žartíky alebo čo to je môžu baviť len spodinu. Napriek tomu sa Joe baví. Ako? Určite má tajomstvo. Muži s peniazmi majú vždy svoje tajomstvá, vo všetkom plán a poriadok. Čo keby som to hrala aj ja? Mohli by si ma aj obľúbiť, však sa každému vyrovnám.

„Ako sa to hrá?“

„Nepoznáš Povedz päť? To je asi najjednoduchšia hra na svete. Nie je čo vysvetľovať.“

„Vysvetli mi ju.“

„Stopky na 10 sekúnd a máš povedať päť slov na jedno písmeno. Hráme už tretie kolo a ty sa teraz pýtaš, ako sa to hrá?“ Stane fakt šibe.

„Zase si zbytočne drzá a ani nič vysvetliť nedokážeš. Zadrhni sa s tým orechom. Všade ho nosíš ako tá blbá veverička.“

„Ale ale, pani úžasná pozná rozprávku. No výborne. Dokonca aj veveričku. Keby si tak bola ako tá veverička, mohla by si byť naozaj šťastná. Každý by ťa miloval. Ale čo ty? Nikto ťa

nemá v láske a máš len na ksichte toľko plastík, že by si sa rozsypala ako domček z karát po jedinej facke. A...“

„A ja viem rozprávať kým ty hovoríš, bez problémov, mne to žiadny problém nerobí. Ty ani nemusíš byť pekná, tebe sa každý skutočný chlap vyhne oblú...“

„A ja viem hádzať orechy. Chytaj!“

Au! Čo to spravila! Mne ide krv! Snažím sa odpovedať, ale mám úplne iný hlas a poriadne to bolí. Toto si úplne pokašľala. Rozbijem jej ten orech!

„Rozbijem ti ten debilný orech!“

„Nech sa páči, získam ďalší. Dokážeš zohnať aj ty?“

„Daj mi pokoj! Daj mi pokoj!“

Okamžite idem preč. Už ju nechcem vidieť! Chcem čln alebo rovno loď, lietadlo, čokoľvek. **CHCEM ODTIALTO PREČ!** Žiadne blbé partie ľudí, primitívne hry a sprosté orechy. Stále mi ide krv z nosa. Je tu nejaký doktor? Asi ťažko. Čo mám robiť? Čo mám robiť? Zakloniť hlavu, jasné.

Ach nie, ešte aj tento za mnou lezie. Ako sa volal? Marek asi. Ale to je jedno. Nech si dá okamžite odchod.

„Posiela ma Barbora, máš si chytiť s týmto nos.“

„Čo tá zas chce? Prečo sa ma ani nezastala? A čo sa do toho aj ty motáš?“

„Nos si chyt' tu a obvaz prilož presne tu. Potom...“

„Ty si nejaký skautík alebo čo?“

„Áno, som.“

„Radšej nájdi poriadneho doktora a choď sa hrať so svojou princeznou.“

Výborne, je preč. Aké je to jednoduché. Taký ako on prídu, odídu a niekedy sú aj užitoční. Pozriem na ostatných. Smejú sa a robia si zo mňa posmech. To nestrpím. Ukážem im, ja im ukážem!

Peter

„Stop!“

„Písmeno P. Ideš!“

„Pivo, pijavica, prales, panák, papagáj.“

„Výborne, stíhaš. Koho si vyberieš?“

„Vyberám si, koho si len vyberiem, teba, Barborka. Držím palce. A!“

„Stop!“

„Niečo na L.“

„Láska, laskonka, lasica, lyža...“

„Koniec.“

„Teraz ma napadá na L veľa slov, ale už je neskoro.“

Prvá, ktorej sa to nepodarilo. Priznám sa, hrám to prvý krát, ale je to naozaj jednoduché. Čo teraz s Barborou? Prehrala, tak sa zasmiať, pekne len usmiať, alebo vymyslieť niečo? Ale čo? Nič ma nenapadá.

„Čo sa robí s tými, čo niečo neuhádnu?“

„Väčšinou sa to dohaduje pred hrou, no asi sme na to nezabudli. Bežne sa napríklad zníži limit v ďalšom kole na 9 sekúnd.“

Matematika je jasná, raz písmená dôjdu. Čaro hry je v rýchlosti, postupne to ale bude čoraz väčšia nuda. Možno by to chcelo nejakú zmenu. Ozýva sa Joe. Som zvedavý, či ho napadlo.

„Ja mám nápad. Má tu byť zábava, tak sa bavme! Zlož kus oblečenia!“

„Ty robíš z detskej hry vyzliekací poker?“

„Detská hra na šesť je šikana, ale tu sme všetci civilizovaní. Aspoň zatiaľ.“

Šestica ľudí sa rozdeľuje. Niektorí s vyzliekaním súhlasí, iní nie. Postupne sa to blíži k hádke.

„Tak ja súhlasím!“ Všetci vrátane mňa sa pozerajú na vyšportovanú Barboru. Mohla by niečo zahodiť. Sponka z vlasov? To je oblečenie? Dostala nás. Prajem jej však veľa prehier. Nič proti nej nemám, je milá a aj hravá, len som chlap a chcem ju vidieť aspoň bez trička.

„Vyberám si teba, Joe. Krič kedy dost! A.“

„Stop.“

Joe zastavil okamžite. Som zvedavý, čo dokáže vymyslieť.

„Auto, automobil, autodráha, automat a análny sex! Stihol som? No tak, stihol?“

Norbert má na starosti stopky. Dobré riešenie. Všetci ostatní sa smejú nad výberom slov, a najviac z nich práve Joe, ktorý to podľa jeho ďalších slov úplne zabil. Myšlienka vyzliekania Barbory sa mu páči rovnako, ako mne. Vybral si ju.

Vyťahuje si písmeno, odpovedá v limite a prihráva ďalej, na Mórica. Som trochu sklamaný z Barbory, že z nej nezmizlo žiadne oblečenie, ale Mórica nás všetkých dostal. Za tri sekundy povie päť slov. Kde sa naučil tak rýchlo rozmýšľať a hovoriť? To neviem, naozaj neviem. Určite je to niečo viac, ako tichý chalan. A tie slová to len potvrdzujú. Exosféra, ekológia, emancipácia, endorfín a Etiópia. Emancipáciou rozosmial aj Stanku, ktorá pripomína skôr Wednesday Adamsovú ako bežné dievča.

Každý človek má talent na niečo. Objavený, alebo nie. Som obchodník. Kupujem, predávam a žijem. Motto? Možno. Kto chce obchodovať, ten musí vedieť, čo získa a čo stratí. Aktuálne nemám čo stratiť, ak neurobím nejakú úplnú hlúposť. Čo ale môžem získať? So všetkými, s výnimkou ten Kataríny, vychádzam dobre. Možno viac ako dobre. Neznámi ľudia, no začína sa mi čoraz viac páčiť tento pobyt, alebo čo to je. Dobrý oddych a aj keď asi nikto z týchto ľudí nebude mojim zákazníkom, môžu v budúcnosti doviest' niekoho priamo ku mne. Hovorí sa tomu priateľstvo. Alebo tomu hovorím aspoň ja. Ľudia, ktorých stačí raz získať a následne udržať.

Beriem si kúsok mäsa a odchádzam na výlet. Aj keby som obišiel celý ostrov dookola, tak sa veľmi nenachodím. Jedna časť je len piesok, druhá piesok s palmami. V strede stan, ohnisko a takmer všetci, okrem mňa a tej protivnej. Nerozmýšľam, čo jej povedať. Len ponúknem a uvidím, čo sa bude diať. Toto zvládam, to je malina. A ak bude hnusná, budem hnusný aj ja. Alebo úprimný?

„Dáš si?“ Ponúkam korenené mäso, kúsok bravčového.

„Čo tu chceš?“

„Nazvime to prechádzku pred obedom.“

„Povedz mi na rovinu, čo tu chceš?“

„Čo chceš ty?“

„Ja? Vypadnúť. Preč od tých snobov.“

„Snobov? Zaujímavé pomenovanie. Joe možno má peňazí a aj sa správa ako z ústavu, ale zvyšok? Neviem, nikto sa nepodobá na snoba.“

„Čo keby si vyklopil, čo tu chceš?“

„Všímam si ťa. Si iná ako ostatní. Každý je tak svojský, no ty máš od priemeru ďaleko.“

„Nechaj si svoje urážky.“

„Ber to ako kompliment.“

„Vieš, Katka, bolo by fajn trochu viac sa posnažiť vžiť do kolektívu. Skúsiť tie hlúpe hry a môžeš sa s ostatnými smiať do sýtosti.“

„Rozumiem ti, dáš si teraz svoje okuliare a budeš si len tak ležať, ignorujúc všetko čo poviem. Máš so sebou malé zásoby potravín, podľa mňa ti už došli a skôr alebo neskôr sa zastavíš. Ak niečo také nespraviš, dostaneš sa úplne na kraj a nikto si ťa ani nevšímne. To nie je tvoja úloha, však Veronika? Áno Veronika, Veronika Brznáková, divadelná herečka, ktorá v hrách hráva hlavne negatívne postavy.“

„Ako to vieš?“

„Pozorovací talent, Facebook a občas som v divadle. Nikto nevie, že nie si žiadna Katarína a neprežradím to, ak mi na to nedáš dôvod.“

„Prečo by si to ale robil? Ostatným by bolo jedno, že mám iné meno.“

„Som asi skúsený divák, ak viem, kedy herec hrá a kedy nie. Teraz hráš zľú rozmazanú a „Nie!“ lenivú. Prečo, to ešte neviem. Ale zistím to. Chceš mäsa?“

„To vieš zahrať aj presvedčivejšie. Dám ti tip, ak chceš o niekom niečo zistiť, skús byť trochu milšia.“

Odchádzam vzpriamený a s úsmevom a vraciam sa k hre. Chýbal som im. Stanka prišla o náramok, Barbora o obidve šľapky a hodinky a Joe si akurát sťahuje to maximálne nemožné tričko s kvietkami.

Stanislava

„O čom ste sa bavili?“

„Nič zvláštne. Stále je akási divná. Je taká už dosť dlho, dávno predtým, ako si ju trafila kokosovým orechom.“

„Podľa mňa chce, aby sme ju nemali radi. Úmyselne zo seba robí úplnú hlupaňu.“

Tiež sa cítim byť hlúpa. Tlačím sa do kolektívu, kde tak celkom nepatrím. Prečo by som aj patrila? Najmladšia, bláznivá baba, ktorá hádže orechy, lezie po stromoch a háda sa o zásobách. Moja chvíľa príde, pretože určite niečo nevyjde a bude treba nápad. Prestáva ma baviť táto hra, práve keď mužov baví čoraz viac. Trochu ľutujem Barboru, práve prišla o prsteň. Samozrejme, že si ho môže dať na prst, keď hra skončí, no bijú sa o ňu ako levy o poslednú antilopu.

Navrhujem koniec hry, za čo mi Barbora ďakuje. Je kočka, má pekné telo, no asi žiadna normálna baba by sa len tak nevyzliekala. Ak chce byť holá, tak nech sa zoblečie súkromne, nie pred Petrom, ktorý ju očividne očumuje.

Norbert vytiahol z batoha karty. Na jednej strane len suchý nápis kvarteto, no na opačnej strane nahé ženy. Toto sa im fakt chce hrať? Idú im asi naozaj spermie na mozog. 32 kariet, to je číslo nedeliteľné siedmimi, šiestimi ani piatimi. Alebo hra pre štyroch, alebo odloženie niekoľkých kariet. U Norberta sú karty vášňou. Vie hrať všetko od stupídneho faraóna po rôzne druhy mariáša, kanastu a neviem čo všetko. Mieša ako profík v Las Vegas, ktorý nerobí nič iné. Akosi viac, ako pozeranie na kreslené ženy s príšernými mierami ma láka aktívnejší pohyb. Nechce sa mi liezť, tak čo robiť? Postaviť niečo z piesku?

Absolútne nechápem tie mužné pohľady na tie karty. Čo je tak zaujímavé na ženách s veľkým poprsím? To, že majú kvôli tomu bolesti chrbtice? Menší výber podprseniek či úplne obyčajných tričiek? Alebo to, že sa im len málokto pozerá do očí? Všetky vysmiate, zvodné, z oblečenia akási nevkusná minisukňa pri nízkych kartách a pri vysokých ani ponožky? Nehrám. Však prečo by som aj? Hra pre štyroch a hráčov je šesť. Čakám, že sa všetci príslušníci silnejšieho a pri takých kartách viac slintajúceho pohlavia zabavia a ja s Barbarou budem sama. Na moje prekvapenie sa do hry nepúšťa ani Móric a Barbora berie jeho miesto. Na tých obrázkoch sa smeje a tiež by som sa smiala, keby boli aspoň trochu vtipné.

Zanedlho počúvam výrazy, ako „Vráť mi tú hrdzavú nymfu“ a „Mám celú sériu Francúzskych študentiek“. Svet je bláznivé miesto. Aj tento maličký kúsok sveta.

„Prečo s nimi nehráš? Necháš tam babu trápiť sa.“ Oslovujem Mórica, ktorý sa dobrovoľne vzdáva hry s atraktívnymi obrázkami pre mužov. Asi nie pre všetkých. „Hej, ja ti neublížim. Zatiaľ si mi nedal na to žiadny dôvod. Čo sa s tebou deje?“ Ani sa na mňa nepozrie. „Fajn, ani sa na mňa nepozri. Nemysli si, že nevidím, tvoje červenanie. Čo sa deje? Ty sa hanbíš pred dievčaťom, však? Pred tou Katou asi nie, tá je ďaleko. S Barbarou sa bavíš normálne, takže to asi budem ja. Si heterosexuál, však?“

Konečne sa na mňa pozrel, no bolo mu vidno v očiach niečo tak naivne chlapčenské. Má toľko čo ja, možno o rok alebo dva viac, ale je to chlapec, nie muž. Nikdy sa nikto nečervenal kvôli mne, ale tu je to iné. Má tu možnosť pozerat' sa na tri ženy. Nafukovací hus, aktuálne poriadne nafúknutú, tenistku a celkovo peknú blondínu a mňa. Na jeho mieste očumujem tú kočku. Je nesmelý, takže si asi myslí, že u nej nemá šancu. Logická možnosť som teda ja. V svojej podstate je to génius a ja som pre neho najlepšia možnosť.

„Trojku s tými minimálne štvorkami od teba, Snehulienka.“

Barbora sa na Joe-a usmieva, viac zo slušnosti ako z toho, že by povedal niečo milé. Za chvíľu sa Barbora zmení na Ibrahima Maigu, tak ako my všetci, až dôjde krém. Ale čo Móric? Len si sedí, pozerá na more a nehovorí ani slovo. Keby to bol chlap, tak koná, niečo hovorí, snaží sa ma zaujať, no mňa skôr fascinuje jeho mlčanie.

Nemám problém pozrieť sa na niečo mužskými očami. Som žena, telom i dušou, a viem, že každý druhý človek je niečo medzi chlapčekom a Rambom. Je dobré aspoň trochu ich chápať. Vstávam, najvyšší čas natiahnuť si nohy a nechať ho, nech začne dýchať.

Prásk! Teda nie prásk. Čo je to? Odchádzam od Mórica, no podarilo sa mi na niečo stúpiť. Niečo papierové. Nahodím spiatocku a beriem do rúk dve ruže. Krásne, ale nie veľmi odolné. Jedna bola usadená na mieste, ešte aj vyrovnaná, kým druhá je už pretvorená mojou váhou.

„Ty vieš urobiť ruže z papiera?“

„A... Áno.“

„Neviem, fakt neviem, čo na to povedať. Neviem urobiť niečo také a sú krásne. Obidve. Mohol by si sa s tým živiť. Ty, kraj ulice, množstvo papierových ružičiek a aj keď veľa nezarobíš, budeš mať z toho skvelý pocit. Nevadí, ak si jednu zoberiem?“

Nikdy som nedostala ružu. Raz som dostala akýsi klinec, na osemnástku, ale to bolo len tak, aby sa nepovedalo. Veľká trojka: kvet, bonboniéra a fľaša. Toto je však niečo iné.

„Barča, pod' sem!“ Vyrušujem ju od hrania kvarteta a pýšim sa niečím, čo sa podarilo Móricovi vyrobiť a usadiť, a mne pretvoriť. Úmyselne pred ním. Možno preto, aby sa červenal ešte viac, alebo skôr pre to, aby robila tak trochu prekladateľka.

„Sú krásne,“ chváli ho aj Barbora. „Pre koho sú?“

„Pre ňu,“ pozerá na mňa a zas ten jeho hlas padá niekde do hladiny alfa.

Barbora pôsobí zvláštne. Netreba sa čudovať, taká ako ona dostane celé kytice aj každý deň. Od všetkých možných i nemožných obdivovateľov. Teraz mám priaznivca aj ja. Viedim v akejsi zvláštnej súťaži. Necítim k nej žiadnu rivalitu alebo niečo také, usmieva sa a so smiechom sa pozerá na tú rozpučenú ružu. Takú ešte asi nikdy nedostala, no ja áno. Asi viem, od čoho má tie svaly. Vždy dostane hromadu kvetov, a tak s nimi môže cvičiť ako činkami. Som zvedavá, koľko utratila za vázy.

„Móric? Si veľmi zlatý, že si niečo také urobil, naozaj si to cením. Párny počet je síce do hrobu, ale aj tak je to naozajstná krása.“

Sadla som si priamo vedľa neho a dala som mu pusu. Najskôr som si myslela, že kvôli tak intenzívnemu červenaniu budem volať záchranku, no tá by asi nedošla na opustený ostrov včas.

Ján

Najvyšší čas na zmenu. Kvarteto som naozaj neočakával. Zvlášť, keď tu pán expert stále vyhráva. Som rád, ak mám na konci hry aspoň niečo. Neviem ako vždy zistí, kto má ktorú kartu, ale je v kartách fakt diabol!

„Počúvajte sardinky, mám jeden dobrý nápad. Máme tu štyri spálne, tak sa dáko lepšie rozmiestnime. Náhodne, nech sa lepšie spoznáme.“

Aktuálne dvojice sú Barča a Stanča, Peťo a Noro a ja s Mórickým. Oveľa radšej by som mal na izbe Barču. Kto by nechcel? Zmeniť to je tak jednoduché, stačí len pár papierikov. Určujem na tú prácu Mórica, ktorý sa asi zamiloval do papierov. Stále nejaký ohýba a neviem čo z neho robí. Hlavne aby to nebuchlo.

Zajedám grilované mäso čipsami, zapíjam pivom a rozmýšľam, ako by som to mohol tak cool ukázať. A vlastne netreba papieriky, zahráme flašu! Flašu o tom, kto spí s kým! Podľa očakávania sa to Stanči moc nepáči, ale to sa spraví. Ostáva už len jediné, informovať o tom Katu.

„Čo tu tak sama? Abst'ák?“

„Nie nie, len rozmýšľam nad sebou, aká som bola k vám všetkým hnusná.“

„Čéče, ty sa chceš dáko zmeniť?“

„Asi je to všetko len horúčavou, nie som na to zvyknutá.“

„Pod' k ostatným, dačo sa vymyslelo.“

To išlo ako po masle. Čo sa deje? Ale to je jedno. Som zvedavý, ku komu sa dostane a hlavne aká to bude dračica, ak by som ju dostal ja. Som tu kráľ, celého ostrova, môžem robiť čo chcem, ak to nebude úplná hlúposť.

„Tak do kruhu vagóniky. Dobrovoľník na točenie? Hocikto? Čo takto ty, Stanka?“

„Stana!“

„Ó, drsná Stana. Mám sa na pozore! Poriadne to zakrúť, nech to má grády!“

Barča ako prvá? Tú chcem! Tú chcem! Počúvaj ty fľaša nepodarená, pozri sa na mňa! Pozri! Hups, tesne vedľa.

„Takže prvá dvojica je Barča a Noro. Nie že sa pobijete! Týmto vás vyhlasujem za... neplatiacich nájomníkov! Ak má proti tomu niekto niečo, nech prehovorí teraz, alebo navždy mlčí!“

„Ty už máš svadbu za sebou?“

„Najkrajší deň života. Len fotky sú príšerné.“

„A prečo?“ Pýta sa ma Barča.

„Tak trochu som nebol sám sebou.“

„Ale no tak, hádam to nebolo až tak zlé.“

„To neviem, až tak veľmi dobre si to nepamätám.“

Druhé krútenie idem poriešiť ja sám. Odvážne, poďme na to. Točí sa, točí sa. Zastavuje sa. Posledné centimetre.

„Gratulujem Móric, si v druhej spálni. Ešte neviem s kým, ale držím palce. Rozkrúcam, kryte si hlavy! Ako vravel síce už neviem kto, ale niekto určite, predsa sa točí!“

„Galileo Galilei,“ odpovedá Móric na nepoloženú otázku.

„Díky malý Einstein. Už takmer stojí. A môžem závidieť, spíš s našou Xenou. Nevymeniš?“

Nedočkal som sa odpovede, ale zatiaľ nikto neprotestuje. Dávam fľašu Petrovi, nech poriadne zakrúti. Potvora vytáhuje seba a mňa. Nič proti nemu, netiahne mu z úst a ani nechrápe, nikto sa na neho nestážoval, no radšej by som Barboru. Na zahriatie v akomkoľvek počasí, aj keby traktory padali.

Kata je zas sama. Doteraz ma to ani nenapadlo. Noro má krásnu kočku, drobec má svoju veľkú lásku a ja aspoň nespím sám. Čoraz viac sa to však tej Kate nepozdáva. Bude žiadať nejaké opakovanie? Alebo bude krásne submisívne čušať?

Barbora vymyslela hustú pohybovú aktivitu. Beh! Okolo celého ostrova, dve kolieska. Zbláznila sa? Jemne spotená kočka, to by som bral. Spoteného chlapa ale očuchávať nechcem. Postupne súhlasia ďalší a ďalší. Stanča sa pridala okamžite, Móric spolu s ňou. Na moje prekvapenie aj Kata a tí dvaja. To budem jediný, kto nebehá? Nezdá sa mi to úplne najlepší nápad a pobehovať okolo sa mi nechce, ale budem kaziť ostatným radosť? Všetci sú to len dve kolieska. To sa zvládne.

Nikdy som nebehával, to nebolo pre mňa. To už radšej fitko, kde boli pekné baby. Bežím, v tesnom závese za vedúcou Barborou. Len dva metre. Vlastne skôr tri. A jedno kolo k tomu. Neskončil som prvý, no ani posledný. Kaťa si dala len jedno, vraj stačí. Musí si stále robiť nejaké vlastné pravidlá?

„Tak škôlkári, vycikať a spať!“

Slnko zapadá, najvyšší čas zaľahnúť. Ostáva jedna malá maličkosť, ktorú som chcel vždy spraviť. Všetci sú zalezení a ja idem na návštevu Stanči a Mórica.

„Hej fešák, tu máš! Ber to ako... inšpiráciu.“ Odchádzam potichu, aby som začul nejaký zvuk. Nepočujem však vôbec nič.

V prostriedku noci niečo počujem. Nevítaná návšteva. Prvé, čo ma napadlo, je prepadnutie pirátmi. Neviem, čo by tu robili, ale krívajúci blázni s jedným okom sa dostanú do filmov, tak prečo nie aj sem? Rýchlo však zisťujem, že je to niekto z nás. Vychádzam a nechávam Petra spať.

„Joe?“

„Čo chceš?“

„Mrzí ma, aká som bola k tebe i k ostatným.“

„Dobre Kačenka, preberme to ráno.“

„Ale ja nechcem aby si šiel spať!“

„To sú mi veci, a čo by som mal robiť? Ideš mi niečo prikázať?“ Cítim z nej alkohol, veľa alkoholu.

„Postaraj sa o mňa túto noc. Plíííís.“

„Postarať sa? Čo ti tu hrozí? A ak myslíš, že sa teraz presuniem k tebe a budem ťa utešovať, tak na to zabudni! A ak si nejaká neskutočne nadržaná, zastav sa u Mórica, nechal som mu tam Playboy.“

Deň 4

Móric

„Hej fešák, tu máš! Ber to ako... inšpiráciu.“

Nezmohol som sa na slovo. Joe ma dostal. Teraz naozaj. Nevie, či to Stanka videla. Schovávam. Inštinkt. Viem čo myslel inšpiráciou. Ja jej pusu nedám. Sex určite nebude. Čo ak ten časopis nájde? Čo potom? Bude si myslieť, že som nejaký maniak. Nič také nekupujem. Uverí, že to sem dal Joe? Možno by aj uverila. Nechcem ju budiť. Zvlášť kvôli tomuto nie.

Takmer nič nevidno. Iba ju. Pozerám sa na ňu. Nemôžem sa odtrhnúť. Obracia sa na druhý bok. Priamo ku mne. Môžem sa jej dotknúť. Neurobím to. Nemôžem.

Keď som robil ruže, tak som nečakal tú geológiu. Usadené a pretvorené. To by ma nikdy nenapadlo. Jej to napadlo hneď. Smial som sa, ako nikdy predtým. Vo vnútri. Nikdy sa nesmejem nahlas. Ani neplačem. Keď bol smutná, bol som aj ja. Pri ružiach bola veselá. Ja s ňou. Tajne a potichu, no budem si to pamätať.

Napadla ma Barbora. Čo by mi ona poradila? Čo robiť? Asi viem čo. Dotknúť sa. Počkať, ako sa všetko vyvinie. Nutkanie je silné. V hlave mi utekajú myšlienky. Preskočiť Stanku. Prejsť dva kroky. Zbudíť Barboru. Spýtať sa jej. Ešte neviem čo. Vrátiť sa. Čo jej povedať? Že sa chcem bozkávať s inou a neviem ako na to? To je šialené. Rovno môžem povedať o časopise. Koho by som sa ešte spýtal? Kataríny? Tej určite nie. A vôbec, prečo sa niekoho pýtať? Ako to spraví frajer? Vezme čo chce, bez pýtania.

„Nad čím rozmýšľaš?“ Pýta sa ma Stanka rozospatým hlasom.

„Ja...nie...“

„No tak, sedíš aspoň desať minút na nafukovačke. Na čo myslíš?“

„Veríš... osud?“

„Či verím na osud? Tak toto som naozaj nečakala. Budem nad tým rozmýšľať. Asi viem, prečo ťa to zaujíma. Niektorí sa ti páči a akosi si sa s tým niekým dostaneš do jednej miestnosti v noci, keď všetci spia. A ty si zas červenáš.“

Počujem, ako všetko stíchlo. Všetci počúvajú našu diskusiu? Alebo sa mám prekonať a povedať niečo súvislé a vážne? To nepôjde.

„Jednu vec neviem. Od prvej chvíle si ku mne milý, na čo vôbec nie som zvyknutá. Teraz si sa dostal do mojej postele. A ja do tvojej. Chceš sa so mnou rozprávať? Lebo to ti veľmi nejde.“

No prosím, som mizerný blbec, vedel som, že to takto dopadne. Odchádza. Idem za ňou, ako zmyslov zbavený. Opúšťa stan a ja som jej v päťách. Kam uteká? A čo dokelu robím ja? Nesnaží sa mi utiecť, len sa presúva od stanu na iné miesto ostrova. Sadá si do piesku a ja ostávam stáť.

„Zobral si nejakú deku?“

„Nie, ja...“ Nečakal som tú otázku a hneď sa otáčam, aby som zobral nejakú deku. Chytila ma jej silná ruka a pridala tiché „Zostaň“.

Ako poslušný psík ostávam a líhame si spolu. Piesok vychladol, ale to je mi jedno. Berie mi ruku a ukladá ju na svoje bruško. Vav! To je príjemné.

„Splníš mi niečo?“ Ozvalo sa z nej po chvíli.“

„Čo... čo... čokoľ...“

„Bud' trochu chlap.“ Zavrela oči a nechala sa hladiť. Mnou.

Po chvíli ma napomenula, že by som mohol skúsiť aj niečo viac. Čo? Čo si môžem dovoliť? Čo nie? Čo by som len dal za návod. Krok za krokom. Láska je ako šachová partia. Vraj. Skúsím to. Dal som jej ruku na moje brucho.

„Opakuješ po mne?“

Zas ten trápny pocit. Neviem čo povedať. Čo robiť? Hnevá sa?

„Skús odpovedať niečo na toto!“ Lahla si priamo na mňa bruchom a začali sme sa bozkávať. Vrátim jej to. Obrátim teraz ju. Je hlboká noc. Páči sa mi a bozkávam ju z úprimnej lásky.

Barbora

Milý imaginárny denníček, dnes si dátum napíš sám a aj niečo do počtu, mne sa nič nechce. Najradšej by som spala. Som rada, že som mala zatiaľ dobrých susedov. Stanka spí a veľa nereční a Norbert tak isto. Popraje dobrú noc a ani deku mi neberie. Tretia noc na nafukovačkách však zanechala stopy. Rada by som svoju posteľ. Takú akurát. Tieto

nafukovačky sú hrozné, v noci sa na nich nedá spať. Sú horúce a drsné. Ale nevadí, predýcham a možno sa niekedy aj vyspím.

Plán jednoduchý, výjsť zo stanu a potom sa uvidí. Dávam pozor, aby som vstala pravou nohou... z nafukovačky.

„Veselú Veľkú noc!“ Ani nevnímam, čo mi to Joe hovorí, a už na mne pristálo celé vedro vody.

„To čo bolo? Som celá mokrá!“

„Vážení, všetci sem! Vyhlasuje sa finále miss mokré tričko!“

Čooo? On sa úplne zbláznil! Ale totálne! Teraz ma... nádych, výdych, nádych, výdych... nerozčuluj sa Barča, pokojne. A zakry si tričko! Joe sa smeje, Kate je všetko jedno a Móric ide po deku. Muži sú tak nepredvídateľní.

Šplech! Ďalšie vedro! Nie však na mňa. Čo sa deje? Tretia svetová? Joe je teraz rovnako mokrý ako ja a Stanka je vedľa neho s prázdny vedrom. Usmieva sa.

„Čo robíš?“ Pýta sa Joe a rovnako ako ja dobre nevidí, nepočuje a od prekvapenia a slanej vody ani nehovorí.

„Hrám sa na protimonopolný úrad. Inak by nemohla byť tá súťaž Miss. Neboj sa, máš šancu vyhrať.“

Smejem sa. Teraz ho Stanka naozaj dostala. Snažím sa pozrieť okolo nej, či aj ju niekto nezleje. To by bol parádny dominový efekt. Musím si vymeniť tričko. Ponáhľam sa dnu a v zamyslení vrážam do Mórica. Viac ako zrážka, to je uzemnenie. Chvíľu rozmýšľam, že by sa niečo také vôbec ani nemohlo stať, však som tenká, ale stalo sa. Ten sa ale tvári.

Ženy dokážu dve veci naraz. Vstávať a ospravedlňovať sa patrí medzi ne. Niesol v rukách deku a tak som padla na mäkké a jeho tiež mäkkým zavalilo. Znovu sa ospravedlňujem, aj keď mi zatiaľ neodpovedal ani hlásku. Len tak leží. Čo mu je? Vybíham von, a je mi jedno, že som v mokrom tričku.

„Niečo sa stalo! Pomôžte niekto!“

„No mi hovor, ale vyzeráš takto dobre.“

„Joe, prestaň. Móricovi sa niečo stalo.“

Všetci sa tlačia okolo Mórica, ktorý akurát vstáva. Barča, zas sa ponáhľáš a nevieš kam ideš? Udrel si kvôli tebe hlavu o jeden z tých malých rámov. Hlavne pokojne, žiadnu

paniku, to sa vyrieši, to sa vyrieši! Vidíš? Peter už pomáha a Móric bude v poriadku. Poriadne ho potom vyhuguješ a bude všetko v poriadku.

„Joe, tá Veľká noc je naozaj zlý nápad.“

„Ale samozrejme, všetko je zlý nápad. Tak zorganizuj niečo, nech je tu zábava.“

„Možno by si mohol nechať žezlo Barbore. Pokazil si jej ráno, tak ju nechaj režírovať deň.“

„Zaslúžila si to! Zaslúžila si to!“ Zamiešava sa do debaty Kata. O čo jej ide? A prečo ma tak veľmi nenávidí?

Rada by som robila program, niečo by som už vymyslela a bolo by dosť pohybu. Hneď, nie až naprší a uschne. Idem si prezliecť tričko. Ostatní sa idú najesť. Ako môžu tak často myslieť na jedlo? Raňajkám sa vyhýbam a o to viac si doprajem obed. Mením tričko i podprsenku za suchšie. Nie že by som bola dáka sexbomba, ale podprsenku nosím. Z väčšieho množstva dôvodov. Kde som len dala ostatné? Určite som mala viac ako jednu. Je toto nejaký ďalší žartík? Kde mám tričká? Všetko oblečenie mizne, alebo ho niekto kradne. Prečo? To je tu nejaký maniak? Hlavne sa nerozčulovať, pokojne... ach, pukne mi z toho hlava!

Nieko sa tu zakráda. Otočím sa, nech pošlem preč.

„Myslela som si, že aspoň ty budeš iný! Chod' preč!“

„Tu máš,“ vyzlieka si svoje tričko a podáva mi ho, aj keď sa na neho mračím.

„Nevidel si moje veci?“

„Nie. Je mi ľúto čo sa ti stalo. Nepáči sa mi, čo urobil.“

„Mne je zas ľúto, že som ťa zrazila.“

„Môžem ti doniesť niečo od Stanky.“

„Od nej? Má trochu inú postavu, neviem či by pasovalo. Ale nemôžeš len tak, bez jej povolenia brať veci, ktoré ti nepatria.“ To je ale nápad.

„Pomôžem ti nájsť tvoje veci, ak chceš.“

„Samozrejme že chcem. Díky za tričko a teraz chod' už. Alebo chceš niečo?“

Niečo chce, ale hanbí sa. To je celý on. Som mu vd'áčná za tričko, padlo celkom dobre, aj keď nie je úplne na mňa a nie je ani ženské, ale stačí.

„Budeš sa smiať.“

„Čomu? Kludne sa pýtaj ak niečo chceš. Sľubujem že sa ti smiať nebudem.“

„Si veľmi pekná.“

Nádych, výdych... Barča, pozor daj, nie že mu povieš niečo nevhodné. Stačí jedno ďakujem a bude to.“

„Ďakujem.“

„Veľmi rád by som sa ťa dotkol na tričku.“

„Ani náhodou! Chod' preč! A nech ti už nič také nejde po rozume! Chod' preč!“

Konečne je von. Mám oblečené tričko a dotýkam sa svojich prs. Aké to asi musí byť z pohľadu chalana, keď sa ešte aj niekto ako on pýta na také veci? Pripomína mi priateľa, ten je tiež také neviniatko, ale ak mu začne ísť len o jedno tak robí bláznivé veci. Napríklad pred cestou sem mi dal Playboy do batožiny. Som zvedavá, kde je to teraz. Niekedy by sa mali chalani trochu zamyslieť nad sebou.

Konečne vychádzam na slnko a začínam organizovať deň. Zmena organizovaného neporiadku na organizovaný poriadok, z ktorého môže byť pekný chaos.

Norbert

Veľká noc? Tu? To nie je dobrý nápad. Akú vodu vlastne použil? Slanú či sladkú? Pozeral som zásoby sladkej a mala by stačiť len tak tak. Oblievať sa slanou je lepšie, no nie až tak veľmi. Predsa len, slaná voda dráždi pokožku a ak nie je možnosť osprchovať sa v čistej sladkej vode, koleduje sa o problém. Niekedy som nerád, že mám všetkých na starosti a poriadne by som niekoho vyfackoval. Barbora je milé dievča a myslím, že som sa k nej zatiaľ zachoval úplne férovo. Joe však skôr koná ako myslí. A myslí niekedy vôbec?

Barbora má moje uznanie za najnovší nápad. Štafeta je rozhodne lepší teambuilding ako improvizovaná Veľká noc. Celé to organizuje a nepotrebuje na to vôbec nič, len dva orechy, dve palmy a dva tímy s tromi bežcami. Pomáham jej vybrať približne rovnaký tím ľudí a chytám sa stopiek. Barborka, Stanka a Katka v ženskom tíme a proti nim trojica mužov. Peter ako kapitán, Joe a Móric.

Štyri preteky a končí to úplne nerozhodne. Okamžite vymýšľa nový šport, ktorý je znovu štafetou. Opakuje sa orech, ale tentokrát sa nesmie zdvihnúť. Niečo na spôsob futbalu, no v piesku, naboso a treba obísť okolo všetkých štyroch paliem. Kto sa prvý dotkne tej, pri ktorej začína, vyhráva.

Veľa smiechu, to rozhodne áno, pretože to po piesku vôbec nešlo. Aj Barbora padla do piesku a Peter spadol na úplne rovnakom mieste. Zakliaty meter štvorcový pri

predposlednej palme, presne v strede. Začínam byť rád, že to nemusím robiť. Poriadne sa vyváľať v piesku naozaj nechcem. Veľký hrdina je Móric, ktorý išiel možno jemne proti pravidlám. Zdvihol orech tak, že sa len jednou časťou dotýkal piesku a tak zohnutý utekal. Muži sa radujú z víťazstva a ženy smútia.

Kate je všetko jedno, aj keď ma prekvapilo, že sa hýbe bez odvrávania. Vlastne nič nepovedala, vôbec nič. Má tichý deň? Stanka sa snažila a dobre jej padlo, že sa súťažilo s jej orechmi. Barbora ma však zaskočila najviac. Po skončení sa na Mórica ani nepozrela. Niečo sa medzi nimi stalo. Vôbec neviem čo. Nevšimol som si to sám, aj Kata sa na obidvoch pozerá a sleduje každý krok.

Už si predstavujem tie veľké titulky. Chlapec hrdinom improvizovaných Olympijských hier. Z dôvodov totálnej izolácie sa neukázali žiadni diváci. Taktiež chýbajú medaily, vecné ceny a dochádza pitná voda.

„Ideš aj ty súťažiť?“ Pýta sa ma Barbora a myslím, že sa nepatrí niečo takéto odmietat’.

„Zatiaľ ti to ide skvele.“

„Aké to je? Byť stále na nejakom takomto mieste a dávať pozor na ostatných?“

„Trochu smutné. Niekoho si oblúbiš a už neuvidíš.“

„Môžeš si písať s priateľmi.“

„Až tak by som to nenazval. Priateľstvo nevzniká len tak a často sa rýchlo rozpadne. Poviem ti príklad. Príde sem desať zamestnancov jednej firmy. Kríza spustí prepúšťanie a tí štyria, čo zostanú, nemajú peniaze na niečo takéto.“

„To ma veľmi mrzí.“

„Ja viem, Barborka. Možno by si mohla urobiť dáku dobrú diskusiu. Všetci sú vybehaní.“

„Skôr ma napadlo vzdať sa organizovania dňa. Nie som v tom dobrá.“

„Čo to znamená, byť v niečom dobrá? Znamená to lepšia ako ostatní? Potom si priemer, žiadna obrovská hviezdička kdesi nad oblakmi. A takým ľuďom nie je ťažké porozumieť.“

„Si psychológ?“

„Požiarnik, bezdomovec, záchranár, znovu bezdomovec, Robinson Crusoe a zberateľ mincí. Ty?“

„Hrávam tenis a študujem.“

„Tak vidíš, dve veci, ktoré mi nikdy nešli.“

„Môžem sa ťa niečo spýtať?“

„Aká je tá druhá otázka?“

„To som celkom nepochopila.“

„Barča, teraz si sa pýtala, či sa môžeš niečo spýtať. To sa ani nemusíš vypytovať, len povedz, čo ťa zaujíma alebo trápi.“

Pozerá sa okolo seba. Teším sa na otázku, to bude niečo výnimočné. Niečo, čo by nemal vedieť každý.

„Prečo si sa ma nedotkol?“

„Kedy myslíš?“

„Túto noc, v stane. Bol si vedľa mňa a si muž. Prečo si sa ma nedotýkal?“

„Zaželal som dobrú noc a spal som. Myslím, že ty tiež. Chcela si, aby som sa ťa dotýkal? Alebo chceš, aby som sa ťa dotkol teraz?“

„Nie nie, prepáč, zabudni prosím ťa na to.“

„Čo sa deje.“

„Ale nič, prosím ťa zabudnime na to.“

Zvláštne. Oficiálne som akurát ženatý, dokonca by mohlo byť v týchto dňoch aj nejaké výročie. Nenapadlo ma, že by si práve Barbora chcela niečo skúsiť s niekým, ako som ja.

„Barča?“

„Áno?“

„Si veľmi pekná a rád by som spal s tebou v stane, tak ako túto noc.“

Dvíha sa a ide preč. Neviem, čo sa jej robí. Ponáhľa sa. Nedá sa nevšimnúť, že ide priamo za Móricom a tlmeneým hlasom mu niečo hovorí.

„Na Barčine pery nevidím, ale Móric jej hovorí už druhý krát slovo nepovedal“. Peter prišiel a odišiel. Čo to má znamenať? A hlavne do čoho všetkého ten obchodník vidí? Vie naozaj čítať z pier? Ak áno, tak sa to môže ukázať ako veľký dar.

Peter

Opustený, no teraz vďaka Barbore veľmi živý ostrov, by som si rád zapamätal. Nie len preto, že sa na takú kočku rád pozriem, ale aj pre jej aktivity. Som kapitán! Vždy mi kamarát vravel, že niečo dokázal už vtedy, keď som bol len veliteľom pieskoviska. Teraz predáva gumené kačičky a všetko možné pre deti. Nízka pôrodnosť, málo záujemcov a na drahšie veci nemajú rodičia peniaze, takže asi nezbohatne. Ale aspoň sa usmieva.

Stal som sa kapitánom mužského tímu, to už niečo znamená. Pomohlo, že mal Norbert stopky, Móric je ešte neskúsený mladík a Jano, čo si nechá hovoriť Joe, je... viac šoumen ako normálny chlap. Rád by som si ostrov zapamätal, no nemám foťák, nikto nemá mobil a o niečom ako kamera môžem len snívať. pred tromi týždňami som doviezol staručkú kameru, ročník asi 92, k svojim rodičom. Teraz je tam kdesi v skrini a čaká na ten krásny čas, keď sa budú o ňu zaujímať múzea. Tu by sa hodila. S digitalizovaním obsahu je trocha roboty, ale dá sa to. Teraz mi ostanú len spomienky, ktoré vyblednú.

Kresba! Samozrejme! Raz sa u mňa zastavil chlapík, aby si kúpil ceruzy. Vyzeral ako dlhoročný riaditeľ domu smútku, no vykľul sa z neho súdny kreslič! Bolo by fajn, keby sa dal tento ostrov aj s obyvateľstvom nakresliť. Kto tu ale vie kresliť? Móric má papiere, som zvedavý, čo by na to povedal.

„Máš nejaké špeciálne plány s tými papiermi?“

„Baví ma origami.“

„To neviem čo je. Vieš kresliť?“

„Tak ako každý iný.“

„Žiadne foťáky, kamery ani nič podobné tu nie je, tak by si mohol nakresliť nás a tento ostrov.“

„Myslel som, že si obchodník.“

„Som. A obchodne sa mi to hodí. Mienka u zákazníkov je veľmi dôležitá a tam, kde je záujem, vzniká i dôvera a odborné puto. Mne sa to hodí a ty vieš určite kresliť.“

„Ale neviem dobre.“

„To zvládneš.“

Definitívne stratený prípad, tento Móric. Bojko, ktorý toho veľa nedokáže. Kiež by boli všetci obchodní konkurenti rovnakí, to by bolo. V skutočnosti mi nejde o obrázok, ale o ľudí. Taktiež som zas niečo zistil. Nie je zvyknutý pýtať sa, nezaujíma sa nahlas. Má svoj tichý svet. Za to sa nemá čo hanbiť, každý máme svoje svety. Navyše má čo robiť a tak sa nemusí nudiť, tak ako ostatní.

Asi je najvyšší čas na trochu zábavy a skutočného relaxu. Je dobré byť pripravený na všeličo. Napríklad na všetky tie tváre, keď zistia, že mám so sebou nafukovací čln. Maličký, pre dvoch a ľahko prenosný. Povedal som si, že by sa mohol hodiť a možno sa aj hodí. Nechce sa mi ho fúkať, ale viem, že by sa mohol hodiť Stanke a Norovi. Nafúkajú, chytia s pomocou člna niečo viac ako tie blchy s mini plutvami a potom si môžem oddýchnuť. Vyložiť nohy, nechať sa dvíhať na vlnách a popíjať, aj to obyčajné pivo, ktorého doniesol Joe tak veľa.

Začínam sa na tomto ostrove naozaj, ale naozaj nudiť. Vstanem, prejdem sa, s niekým sa zakecám a tým to pomaly končí. Jediná baba, na ktorú sa dá pozerat', je Barbora. Ostatné dve nič moc. Jediný chlap, ktorý nie je úplný extrovert alebo introvert, je Noro. Vždy príde slnko a po dlhom, predlhom a hlavne poriadne nudnom dni sa začne stmievať. Jedna z vecí, ako sa niečo dozvedieť, je pozrieť sa ostatným na pery. Som rád, že som sa naučil čítať z pier. Stačilo na to len mať hluchonemého bohatého zákazníka s krásnou dcérkou a už to išlo.

Veronika, ktorú mám oslovovať Kata, je odmeraná k celému svetu. Som rád, že som odhalil jej identitu, inak by ma šlak trafil a asi by ma aj pochovali. Predstava, že by existoval niekto ako ona a že by som bol iba s ňou na opustenom ostrove, ma ani trochu neláka. Čo ale chce? To zatiaľ naozaj netuším.

Barbora organizuje sedenie, ďalšiu diskusiu. Pýta sa nás všetkých zaradom na to, čo je to život. Čo to má byť? Život je život, no nie? Či chce nejakú duchaplnú diskusiu? To zle dopadne. Nikdy som nevedol takúto filozofickú otázku, ale kde je filozofia a pár odlišných ľudí, tam lietajú minimálne facky.

„Čo je život? Život je život. Príležitosť niečo zmeniť, napraviť alebo úplne posrat'!“

„Peter, toto je slušná diskusia.“

„Zato život sa môže posrat' aj neslušne.“

„Zaujímavé. Stana, čo si ty myslíš?“

„Život je zakomplexovaná sračka. Žiješ, až kým nechcípneš a ak povieš čokoľvek, vždy niekoho našťveš.“

„Prosím ťa, nebuď vulgárna aj ty,“ pekne ju žiada Barbora. Ja s ňou však súhlasím. Ak sa nepletiem, teraz sa spýta tej takzvanej Katy.

„Katarína, čo si ty myslíš o živote?“

„Muži sú svine, bez prachov sa neoplatí žiť a nerozumiem, ako môžu byť niektorí tak blbí, že pracujú. Navyše by som so svojim životom okamžite skoncovala, keby som mala tvoje úbohé vlasy a kozy.“

Vstáva a odchádza s plačom. Nehrá to. Úplné presvedčenie. Nad čím rozmýšľa? Asi si myslí, že sme sa proti nej všetci dohodli. Je našťvaná. Možno moja šanca, ako ju oblbnúť. Idem za ňou. Výhoda takej malej zeme, nemá kam utiecť.

„Hej! Hej! Prepáč mi to.“ Dohnal som ju, dotkol som sa jej pleca a neverbálne jej naznačujem, že bude všetko dobré.

„Nechaj ju!“ Ozval sa Móric, ktorý išiel v mojich stopách.

„Pokojne, len sa s ňou zhováram.“

„Poriadne si ju ranil a ak ju máš aspoň trochu rád, necháš ju ísť.“

„Nijako ju neobmedzujem a nič jej zlé nerobím.“ Rád by som vedel, čo tu tento chce. Keby to bolo moje decko, tak ho pošlem spať.

„Barča, na mňa sa nenašlo miesto. Pre mňa je život o niečom viac, ako len o prežívaní. Je o ostatných. O láske a priateľstve. Žiť znamená obetovať sa. Chrániť slabšieho. Chápať a nevysmievať sa.“

„Hej chlapče, prestaň z pamäte vyťahovať tie texty z kurzu pre beznádejných romantikov. Nie je to originálne. Videl som to na nete, presne toto, od slova do slova.“

„A všimol si si pod tým aj autora? Bolo tam meno Móric Mníchovský?“

Toto som poriadne pokašlal. Decko ma prevalcovalo a odnáša si krásku so sebou. Uznať prehru, alebo niečo robiť? Pozriem na ostatných, všetci sú na druhej strane ostrova a nikto nepozera týmto smerom. Sadám si a pozerám sa na more. Vraj nerád prehrávam, Neprehrám ani toto. Môj čas príjde.

Začína sa žrebovanie. Kto si pospí kde? Barbora a Joe, Stanka a ja, Móric a Kata. Norbert má slávnú samotku. Spím s dievčaťom, to som rád. S kým by som spal radšej? Asi s nikým. Barbora je na mňa našťvaná a z Mórica je šampión. Chcem preč z tohto ostrova.

Deň 5

Stanislava

Snažím sa zaspáť. Aj som rada, že som ďaleko od všetkých tých bláznov v tej veľkej realite. Ostrov je ostrov, malý kúsok zeme, ktorý je kompletne oddelený... od čoho vlastne? Pár dní môže človeka zmeniť. Chýbajú veci príšerné, znesiteľné i celkom pekné. Mám tu východ i západ slnka nad oceánom, ale je tu deň čo deň. Ráno by som tú ohnivú guľu spomalila, nech si ešte pospím, a večer zas spomalila, lebo sa mi nechce spať. Všetko je večer také červené, premiešané s nefalšovaným morským vzduchom a pachom ľudí okolo. Norov nápad je nepríjemný, ale zároveň potrebný.

Prišiel za mnou, povedal čo vedel o kapacite pitnej vody, ktorá je pitná aj tak čoraz menej, a odišiel. Sama som sa o vodu ako takú zaujímala, ešte pred odchodom. Slaná voda je natoľko slaná, že by človeka zabila. Čím viac sa jej vypije, o to väčší príde smäd. Tá tekutá mrcha zasolí organizmus a následne sa celé telo dehydratuje. Každý jeden orgán bude vyschnutý a nebude dostatočne dobre fungovať. Obličky skolabujú úplne, zhorší sa dýchanie a postupne sa zastaví srdce. Skôr, ako sa to stane, prídu halucinácie, strata identity, depresie a určite sa ešte niečo nájde.

Aj slaná voda sa dá piť, len musí byť dobre zriedená. Tri diely pitnej na dva diely slanej, to je hranica, ktorá sa dá prežiť bez následkov, minimálne krátkodobo. Vôbec ma to neláka.

„Na čo myslíš?“ Pýta sa ma Peter, ktorý je aktuálne z nejakého dôvodu v dobrej nálade.

„Na vodu. Aktuálne zásoby, sedem hladných a smädných, zákaz umývania sa a riedenie slanej vody pitnou. Ty?“

„Obchodné tajomstvo.“

„Koľko stojí tvoje obchodné tajomstvo?“

„Pusu sem a pusu sem.“

„O to sa musia všetci biť hlava nehlava.“

Odkláňam sa a sústredene hľadím na jednu z plachiet, ktorá robí stenu v stane. Hovorím si, že chlapi sú cvoci, ale to si hovoriť naozaj nemusím. Patrí to do všeobecného vzdelania.

„Vieš čo si myslím? Dávno si nemal babu. Dáku kočku, ktorá by bola na svete špeciálne len pre teba.“

„Bežne čítaš myšlienky? Nezaložíš si na to živnosť?“

„Nie ďakujem, je to len nespoľahlivý koníček a nechce sa mi z neho prispievať do štátneho rozpočtu.“

„Vieš, na čo teraz myslím?“

Toto je naozaj mužská otázka. Nech odpoviem čokoľvek, on si bude myslieť niečo iné. Len aby ma napálil. Alebo bude tvrdiť, že myslel práve na to a bude výskat' ako malé decko.

„Na to, ako sa dostať z tohto ostrova?“

„Po pravde rozmýšľam nad Barborou.“

„Čo s ňou všetci máte? Nie je až taká pekná. Ak ma chceš zbalit' na falošný záujem o babu, ktorú som tu stretla prvý krát v živote a už ju neuvidím, tak sa snažíš márne. Si obchodník, správne? Niečo za niečo. Ak chceš, aby ťa mala rada a aby si s ňou niečo mal, musíš urobiť aj niečo pre ňu.“

„Nechaj to tak.“

„Fajn. Ešte niečo, alebo ma necháš spokojne čakať na ráno?“

Počujem pohyb. Nieкто vychádza zo stanu. Ja to nie som, Peter tiež nie. Nieкто iný. Ľahká chôdza, to nebude Norbert. Kto to ale je? Vychádzam aj ja, tak potichu, ako len viem. Barbora. Čo tu robí? Myslela som, že nieкто zaujímavejší.

„Prejdeme sa?“

„Práve som ti chcela navrhnúť to isté," s úsmevom odpovedá Barbora.

„Dobre teda. Kam pôjdeme?“

„Radšej ma nerozosmievaj, ostatní si budú myslieť, že niečo stvárame.“

„Čo také? Zubársku prehliadku? Pozri sa Barbora, nechcela by som byť na tvojom mieste.“

„Čo sa deje?“

„Peter po tebe túži. Ale to asi vieš.“

„On hej, ale asi mu úplne šibe. Aj Joe a Norbert by ma chcel tiež. Móric sa ma pýtal, či ma môže chytať na prsiach.“

„Naozaj? Zaujímavé. Ako som už vravela, nechcela by som byť na tvojom mieste. Ospevovaná kráska, ktorá je v každom mužskom sne.“

„Aj ty si nájdeš niekoho, kto bude mať rád iba teba.“

„Ktorá je to poučka? Alebo to je opakovanie?“

Nevie čo povedať. Je úplne zrušená. Teraz sa rozlúči, alebo len tak zdupká. Nevie, či je zo všetkých tá najnormálnejšia, ale v princípe aj áno. Pošlem ju spať s plačom? Alebo ju pochváliť za najväčšiu blbosť, aká ma napadne?

„Povedz mi pravdu, prečo si tu, na ostrove?“

„Vieš, že ani neviem? Prišla mi pozvánka a tak som tu,“ odpovedá Barbora.

„Myslím, že tu patriš. Si správne dievča.“ Nemyslím to úprimne, ale som veľmi zvedavá, čo na to odpovie.

„Neviem, prečo niečo také tvrdíš. Celý ostrov je hlavne o dorozumievaní a v tom si lepšia. Hlavne keď máš orech.“

„Možno mi len tá Kata ide viac na nervy, ako ty.“

„Viem, čo si hovorila na začiatku, keď si prišla. Nehľadáš kamošku na život a na smrť. Rada by som ťa tak brala. Pre každého som tá vyšpotovaná kráska, ktorá je rada vonku a tam, kde je zábava. Keď niekoho pozvem von, okamžite ide, aj keď si s tým narobí problémy. Som uctievaná ako nejaká bohyňa, no ak sa chcem rozprávať o bežných veciach, nemám s kým. Ani s priateľom, ani s trénerom a bežných kamarátov nemám. Ani kolu si nemôžem normálne s niekým dať, pretože ma stále niekto pozýva.“

„Toto si mi chcela povedať? Nič moc. Počula som lepšie.“

Stáčam sa a odchádzam preč. Nečakám, že pôjde za mnou. Je mi to úprimne jedno. Je ešte tma a sadám si k jednej z paliem. Opieram sa o ňu a dotýkam sa papiera, ktorý tu predtým nebol. Poskladané niečo, ale neviem čo. Nevidím. Ďalšia papierová ruža? Nie nie, niečo úplne iné.

„Nemôžeš zaspať?“

„Potrebovala by som tvoju pomoc.“

„Ale nie, prečo odo mňa? Myslíš si, že všetko viem?“

„Myslím, že ma dokážeš pochopiť.“

„Nenaťahuj to.“

„Som v tričku, ktoré mi dal Móric.“

„Mne dal toto.“

„Čo je to?“

„To neviem, ale obliecť si to asi neoblečením.“

„To je dôvod, prečo som tu. Niekto mi schoval oblečenie. Všetko. Tričko je jeho, ale zvyšok som zobrala z tvojich vecí.“

„Myslela som si, že si veľa vecí, ale nie zlodejka.“

„Vysvetlím ti to.“

„Tak vysvetľuj, nechce sa mi vracat' k Petrovi, sníva o tebe.“

„Počula som to a aj preto som ťa vyhľadala.“

„Vyhľadala? Museli by sme byť dva mravce, aby sme sa mohli reálne hľadať. Teraz mi povieš niečo o tom, že beriem veci príliš doslovne.“

„To mi nevadí. Ty si mi vtedy pomohla s orechom a ja budem k tebe slušná.“

Barbora mi vysvetlila to oblečenie. Nehnevám sa, nie veľa. Na jej mieste by som robila to isté. Nevieam, kto jej skryl oblečenie, ale dá sa to zistiť. Niekomu sa to ale páčiť nebude. Rozhodla som sa, do rána všetko nájdem. Znovu ju zachraňujem. Teší ma, že sa nehrá na niečo, čím nie je. Keby sa to tak dalo naučiť ostatných.

Ján

Toto bude šupa! Vždy som to chcel vyskúšať a teraz mám možnosť! Vyťahujem doteraz starostlivo skrytú trubu a trúbim! Poriadne decibely na ráno!

„Vstávajúte kemperi, ideme dačo plantnúť! Vám to trvá, tak si už dajte dáky energy drink do toho umierania a makajte!“

„Ja som hore. Počuj, skús hlasnejšie, ak to dokážeš. Takto to dokáže aj moja astmatická babička.“

„Stanulienka Stanka, nebezpečná a sladká!“

„Vzhľadom na to, že sa to ani len nerýmuje, to beriem ako veľkú poklonu.“

Jedna ma predbehla. Slepé šťastie. Čo ale ostatní? Prespia celú zábavu. Mohol by som to zopakovať.

„Ako to, že si hore tak skoro?“ Čumím na Stanču, ktorá ma poriadne prekvapila. Nečakal som ju.

„Mohol by si niečo urobiť s tým dychom?“

„Čo?!?!“ OMG čo to trepe?

„Čokoľvek. Začni pojesť mŕtve deti, nech to nie je odrazu priveľká zmena.“

„Ha ha ha, to vôbec nebolo vtipné.“

„Ani to, že si nezobral normálne jedlo a aspoň jednu zubnú pastu pre sedem ľudí nie je vtipné.“

Hrozná je táto malá. Koľko to má? Pýtať sa mi na také niečo nechce, ale hádam tu má doklady. Treba mi to ale vedieť? Malé trdielko. Všetky ženské sú trdlá. Barbora sa na

mňa ani pekne neobzrie. Spím s ňou, ale ani sa na mňa nepozrie. Nechtiac sa jej dotknem a hneď ma odstrkáva. Tenistka, ktorá si vytvárala program. Kto urobí teraz?

Zvolávam všetkých a husičky sa kotúľajú. Kruh a medzi nami fľaša. Beriem ju a poriadne roztáčam, nech je dáka ekšn. Barbora? Zase? Ach jaj, to dopadne. Hneď som proti, no Peťo tvrdí niečo o tom, že to zvládne a nech to nekomplikujem. Pozriem na Barču a tá nie je nadšená. Mohla by to zopakovať, za trest. Nech sa trochu lepšie správa.

Stana vystupuje na jej obhajobu alebo čo to je. Rozdeľuje tábor kvôli takej maličkosti. Na jednej strane Tie dve mladé, Peťo, malý Móric a Noro. Je ich väčšina. Sakra. Dvaja proti piatim, to nie je fér. Akási požiadavka, aby sa postaral o program niekto, kto ho ešte nerobil. Fľašu berie Móricko a teraz krúti on. Neuveriteľné! Štíhla, veľa miesta nezaberá, ale fľaša sa pozerá zas na ňu.

„Asi je mi to súdené a dúfam, že to so mnou ešte vydržíte.“

„Počúvaj ma sem ty nástupkyňa Moravcovej, išlo ti to dobre. Zas niečo vymysli.“

Čo sa na mňa všetci tak pozerajú? To bude tým hladom. Ryby mi už nechutia, mäso sa skazilo a pukance s čipsami proti hladu nepomáhajú. Svine krpaté! To čo do toho dávajú, vzduch? Noro už porozbíjal všetky orechy. Proti hladu nemali šancu. To ale nestačí. Prezriem vrecká, hádam niečo nájdem.

Sprostosť, ďalšia sprostosť, kondómy, kľúče, peniaze a čéče, čokoláda! Pod' sem maličká, neutečieš mi. Pozorne pozerám z každej strany. Dokonalo zabalená a v záruke. Asi prvý krát niečo také kontrolujem. Zloženie a ďalšie veci ma nezaujímajú. Je moja. Iba moja. Jedna jediná, stogramová a s orieškami.

„Daj mi polku.“

„Ty si sa kde zjavila?“ Prekvapene pozerám na Katu, ktorá bezočivo žiada niečo, čo jej nepatrí.

„Je moja, zožeň si vlastnú.“

„Ale ja mám hlad!“

„Aj ja.“

„Som žena, musíš mi dať aspoň polovicu.“

„Lebo čo?“

„Ak nie, tak rozhlásim, že máš jedla dost' a nechceš sa podeliť.“

„Už len tebe niekto uverí. Ty si taký ten dôveryhodný typ.“

Asi som ju nemal nejako extra provokovať. Tá malá papľuha už vytrubuje. A to som chcel hneď z rána trúbiť ja.

„Joe má jedlo! Má ho dosť pre všetkých, ale necháva si pre seba!“

Barču a ostatných to nezaujíma. Hádzu si tanier. Mám povedať tej hlúpej krave, že je hlúpa krava? Všetci to už vedia. A ak ona nie, tak to ani nepochopí. A vôbec, čo tu filozofujem? Zjedol som svoju čokoládu a čo teraz? Najvyšší čas zahádzať si tanier.

„Ideš hrať aj ty?“ Hehe, dostal som ju! Nevie čo povedať! Vôbec nevie! Dvíham ruky, čakám na prihrávku od Barči či od Petra a tá na malé prekvapenie prichádza od Mórica. Hádzem na Barču. Slepnem? Ale nie, to len vietor. Ide sa plávať.

Barbora

„Nemätaj sa toľko! Len pokojne!“ Norbert na mňa kričí, priamo až huláka. Čo som hluchá? Dokelu aj s nohou, príšerne to bolí! Auuu! Čo je toto za miesto? Budúci cintorín? Budem prvá pod fialkami? Hlavne pokojne. Nádych, výýýý... aaaaaaaauuuu!!!

„Sestrička, skalpel! A odsávať!“ Joe si robí srandu, ale nevidím, že by sa niekto smial. Je mi to jedno, len nech to nebolí!

Začal sa hádzať tanier a Joe mi prihrával. Išiel do vody a tanier vytiahol. Druhý krát som ale mala ísť do vody ja. Nechce sa mi každého presviedčať, že neviem plávať. Išla som a skočila som na ježka. Morská potvorka s pichliačmi. Poriadne ich cítim po celom chodidle. Viem, že to so skalpelom nebolo myslené vážne, ale prišlo mi to nepríjemné. Rana na bruchu ako spomienka za slepým črevom mi stačí dokonale.

Aspoň Stanka ma chápe a nesmeje sa. Ostatní sa ale pučia od smiechu. Bohovská sranda, fakt. Niekto si poraní nohu a ostatní majú o čom... teraz mi vypadlo to múdre slovo. Aha samozrejme, konverzovať a vymieňať získané informácie získané zmyslami. V preklade do ľudského jazyka: smiať sa ako kone.

Začala moja druhá vláda. Aj som rada, aspoň sa nenudím. Jediné, čo sa zatiaľ pod mojím vedením urobilo, bolo hádzanie taniera. Na niečo také mám nos. A na chytanie morských ježkov mám zas nohu.

„Stále bolí?“

„Že či! Samozrejme, že bolí!“ Moment, čo je za hlas? To neznie ako Stanka.

„Mala si sa pozerat' pod nohy, tak ti treba.“

„Kati? Som rada, že sa mi prihováraš, ale nemáš v pláne robiť niečo lepšie?“

„Lepšie ako smiať sa z teba? Hahahaha. Tak ti treba. Poriadne sa poprechádzaj, naber tých ježkov a zožeň k ním omáčku.“

Kde je Stanka s jej orechom? Ak tú Katu neukľudní ona, budem musieť ja. Ako? Takú scénu, ako dokáže urobiť ona... to nedokážem. Kata je zas nepríjemná a všetci ostatní sa bavia s tanierom. Čo mám robiť? Nejako na nich volať? Posledné čo chcem je dožadovanie sa pomoci. Budem braná ako nesamostatná, lebo neviem ani poslať niekoho preč. Ešte aj na to potrebujem niekoho. Nie som žiadna princezná, len normálna baba, ktorá vie nepríjemne odpáliť loptičku. Keby som vedela aj ľudí, to by bolo úžasné!

„Prosím ťa, daj mi pokoj.“

„Tak ty chceš prosiť? Na kolená!“

„Ako ma môžeš o niečo také žiadať?“

„A čo? Ani to nedokážeš ty hlúpa mrzáčka!“

„Prestaň!“

„A vieš čo? Donúť ma. Mrzáčka si, slepá husička.“

„Nezaujímaš ma.“

„Ani ty mňa, si úbohá.“

Rada by som vedela, čo má za problém. Ignorujem ju. Snažím sa o to, ale je to ťažké. Najlepšie by bolo vyskočiť na nohy, poriadne ju udrieť a zahrať si s ostatnými. Akurát to však nemôžem. Musí existovať spôsob, ako sa jej zbaviť. Je nezvládateľná.

Záchrana? Móric, pomôž mi, buď chlap. Asi chcem veľa. Odožeň ju preč. Je mi jedno ako. Učila som sa o očnom kontakte a pozerám sa na neho ako ranené vtáča so zlomeným krídlom.

„Môžem s tebou hovoriť?“

„Áno áno áno,“ netrpezlivo odpovedám a zároveň sa snažím odohnať Katu. Tá sa vôbec nehýbe.

„Mrzí ma, čo sa ti stalo.“

„Prosím ťa, odožeň ju preč.“

„Koho?“

„Móric!“ Odožeň tú Katu preč a urobím čo budeš chcieť.

Nikdy som nikoho neprosila o podobnú službu. Vždy som takýto problém riešila ignoráciou alebo hádkou, no v ani jednom som nikdy nebola dobrá. Najčastejšie si niekto

všimol, čo sa deje. Móricovi to presviečanie vôbec nejde. Jemný typ, kamarátsky, no proti takej potvore nemá šancu.

Chalan začal chýbať ostatným. Postupne sa všetci približujú. Som rada, mám spoločnosť. Navyše ju niekto môže odohnať.

„Móric, pod' hrať," vyzýva ho Peter. Ten však pozerá na mňa, na Petra, znovu na mňa a tak dookola.

„Nepôjdem. Zostanem tu, pri Barbore."

„Ach, aké sladké. Zamilovaný. To je také peknučké," dodáva Kata s výrazom zlej čarodejnice.

„Ostanem tiež," pridáva sa Stanka. „Len tak, pre istotu." S tvárou, na ktorej je len slabo skrývaný hnev, sa pozerá na Katu. Stanka, si moja hrdinka!

„Len si všetci ostaňte pri mrzáčke, aby jej chúd'atko nebolo smutno."

Ako môže niečo také myslieť vážne? Je to naozaj nechutné a nepríjemné. Nikdy som jej neublížila, aj keď by som teraz chcela. Nádych, výdych a hlavne nestresovať sa.

„Aké máš teraz plány?"

„Žiadne, nemyslela som na to a Kata ma nenechala rozmýšľať. Stále ma urážala."

„Nevolá sa Kata, nie je to žiadna Katarína."

Všetky oči sa pozerajú na Petra. Ide z neho tak trochu strach. Čo s tým myslel? A odkiaľ to vie?

„Vy, všetci čo ste tu, máte možnosť. Zistíte pravdu o nej, odo mňa alebo od nej samotnej. Tak Veronika, ako to bude!"

„Ty sviňa!"

Nepříjemný pohľad. Ona povie jemu, že je sviňa, a on ju udrie do brucha. To sa nerobí. Hlavne nie žene. Pociťujem náhlu túžbu odísť preč. Bojím sa.

„Tak rozpovieš sa, alebo mám začať ja? Dobré, začnem. Veronika je profesionálna herečka a tu predvádza akúsi rolu. Neviem prečo, čo ju k tomu núti, no toto nie je divadlo. Udrel som ju tak, ako sa v divadle neudiera. Od začiatku nás ťahá za nos. Niečo ale bolí viac než úder."

Peter sa prehrabáva v svojich veciach a vytáhuje... putá? On tu má putá? Naozajstné, ako z amerických filmov! Prečo ich tu má? Čo bude robiť? Zväzuje jej ruky za chrbtom a odhadzuje kľúč do mora. Snívam? Úplne mu preskočilo?

„Počkaj. Počkaj! Čo to robíš? A načo si bral putá?“

„Sorry kočka, ale na toto si ty moc mäkká.“

Som mäkká? Neviem. Možno aj hej. Určite by som ale nikomu nedávala putá, ani najväčšiemu nepiateľovi. To sa naozaj nehodí. Mám strach z Petra i z Katy. Ani Stanku by som nechcela nahnevať.

Pred očami mám svojho trénera, ktorý vedel odpoveď na akúkoľvek otázku a nikdy sa nerozčuľoval. Dobrý, pohodový človek. Raz som ho videla aj opitého a vulgárneho. Myslím, že on mňa nevidel. Nikdy som mu o tom nehovorila. Ak môže byť on ako profesionál svoju horšiu stránku, aké zlé stránky majú títo ľudia okolo? Pozriem na Mórica. Niečo skladal z papiera, asi zas niečo pekné. Od prekvapenia prestal a rovnako ako ostatní je zmätený. Čo to bude? Ruža asi nie. Predstavivosť pracuje a ako prvé ma napadá zbraň. Barča, si šibnutá! Niekde zalez, kým neurobíš nejakú hlúposť.

Móric

Strach. Cítim ho. Všade. Nenávisť. Katarína alebo Veronika. Hnevám sa na ňu. Už nejaký čas neviem čo so sebou. Mám rád Stanku. Mám rád aj Barborku. Túto ale neznámam. Prečo im robí zle? Prečo? Nehnevám sa až tak na tú Veroniku. Skôr ma hnevá to, čo robí Stanke a Barborke.

Život je rýchly. Niekedy aj krutý. Zranila sa Stanka. Dnes aj Barborka. Viac bolesti zažije Veronika. Nemôže hýbať rukami. Zaslúžené. Cítim, že mám povinnosť. Starat' sa o niekoho. Ale o Katu alebo Niku určite nie. Neviem, či je aj Veronika pravé meno.

Tlačím v sebe hnev. Joe urobil zásoby úplne zle. Všetci majú hlad. Na zapitie sú len tri poháre. Denná dávka. Nie som veľký hladoš, ale mám hlad. A smäd. A strach.

Odkladám rozrobené origami. Beriem papier. Pišem mená, dátum a pocit. Všeobecný, subjektívny. Pripomína mi to seriály. Postavy majú pozadie, rozvíjajú sa. Vždy niekto vedie. Má zmeny v živote. Piaty deň je v réžii žien. Stanka preliezla celý ostrov. Niečo hľadala. Barborka sa zranila. Tá... ostáva sama. Všetci idú preč. Norbert a Joe berú Barboru do stanu. Ostávame štyria. Ja, Stanka, Veronika a Peter.

„Stanka?“

„Môžeš bez tých zdrobnelín?“

„Pre... ja..."

„Normálne to povedz. Či ty so mnou normálne nehovoriš? Peter, mohol by si robiť prekladateľa?"

Odchádza. Smeje sa. Mám príšerný hlas. Vždy mi tak zmĺkne. Rozhodol som sa, ktorú ľúbim viac. Rozhodne Stanka. Drzá. Šikovná. Dokonalá. Barborka je milá, ale takých je viac. Mne sa páči Stanka.

Beriem do ruky rozpracované origami a rozoberám ho. Mám so sebou pero. Píšem a podávam Stanke. Trasia sa mi ruka. Smeje sa mi už aj ona. Bolí to.

„Barborine šaty? Čo s nimi? Prečo si mi to napísal?"

„Hľa... naš... ?"

„Fakt by si mohol robiť niečo s tým hlasom. Barbore som sa snažila nájsť šaty, ktoré jej niekto schoval. Nenašla som nič, takže ich muselo odplaviť more."

„Viem, kde sú," hovorí Veronika. Neverím jej. Stanka tiež nie.

„Áno? Tak kde sú?"

„Poviem ti, až mi dáš dole tieto putá."

Stanka sa s Veronikou začína hádať. Viem, kto vyhrá. Utekám do stanu. Musí byť spôsob ako odobrať putá. Niečo na prestrihnutie alebo rozbitie. Prehrabávam zásoby. Všade smrad z pokazeného mäsa. Všetko je dávno v mori. Zápach ale ostal. Hľadám niečo ako kliešte na železo.

„Čo hľadáš?" Prihovára sa mi Norbert.

„Niečo na putá. Chcem ich dať dole."

„Si si istý, že by mali byť dole? Kata tu neurobila nič iné ako hádky a problémy."

„Ale ona vie, kde sú šaty, ktoré niekto ukradol Barborke. A nevolá sa Kata."

„Potom nehľadaj niečo na putá, ale šaty samotné."

„Vieš, kde sú?"

„Neviem. Keby som vedel, už ich má Barča."

„Ako to, že Veronika vie, kde sú?"

„Mohla ich vidieť, sama zakopať, alebo jednoducho klame."

Prestávam hľadať. Nič pre ňu robiť nebudem. Putá jej ostanú. Vo veľkom svete by to bolo inak. Súdy a polícia. Žaloby a zatykače. Tu nie je nič. Napriek tomu je odsúdená. Zaslúžene. Viem, ako strávim večer. Budem hľadať. Kdekoľvek. Nájdem jej oblečenie.

Vychádzam zo stanu. Veronika má hlavu v piesku. Leží na bruchu a Stanka ju tlačí k zemi. Nepříjemný pohľad.

„Hej ty, pomôž mi!“

„Nepomôžem ti, zaslúžiš si to.“

„Viem kde sú šaty. Viem to! Len povedz tej krave, nech prestane!“

Nikdy som nikomu neubližoval. Nezdá sa mi to správne. Ani potrebné. Pociťujem ľútosť. Nad Veronikou. Je úbohá. Nešťastné stvorenie. Bez váhania žiada. Okamžite aj nazve Stanku kravou. To neznesiem! Prekvapene pozerám na nohu. Žena na zemi s putami na rukách. Bezbranná. A ja som ju kopol z celej sily. Reflex? Inštinkt? Hanbím sa za seba. Cúvam. Chcem sa ospravedlniť. Mlčím. Obidve sú prekvapené. Najviac som však ja. Kam som sa to dostal? Kopať niekoho na zemi? To nemôžem byť ja.

„Viem, prečo si to urobil. Chrániš ma. Nepotrebujem tvoju ochranu, ale vážim si to. Nemusíš sa na seba hnevať. Ani ja nie som nadšená z toho, čo som urobila, ale ona si praje, aby sme ju nenávideli. Chce byť aká je, páči sa jej to.“

„Je.... sub...“

„Submisívna? Mňa skôr napadlo úplne debilná, ale môže byť aj to tvoje.“

Koná sa žrebovanie miest. Bez mena Katarína. Mám izbu s Norbertom. Stanka je s Barborkou a Joe s Petrom. Neviem, či zaspím. Mám hlad.

Deň 6

Katarína

Toto je to najhoršie, čo som kedy zažila! Nezažmúрила som oko! Nikoho nezaujímam, že si nemôžem ani ľahnúť! Hajzli sú to, všetci zaradom! Nemôžem spať! Nemôžem jesť ani piť, ani len vysrať sa nemôžem. Určite som si zaslúžila železka? Všetci som len trochu klamala a čo? Všetci klamú a podvádzajú. Oni si zaslúžia putá, nie ja!

Počúvam všetky tie rozhovory. Všetko je o mne. Ohováračky. Nikto ma nepozná a ani nebude poznať. Mám tu samotku, zviazané ruky a správajú sa ku mne ako k hovnu. Blbci! Svine! Ešte aj ten neschopák do mňa kope. To si zapamätám a pomstím sa! Nevie, s kým sa zahráva!

Niekoľko tam chodí a ja ani to nemôžem! Ani postaviť sa! Najradšej by som všetko zapálila. Nevie, na koho som najviac nasratá. Joe nevie nabaliť a nezobral ani jedlo, ani cigy, ani poriadny chlast. Peter je stratený prípad, úplný magor, čo ma len tak spúta. Najradšej by som ho zabila. Maličký Mórisko, pre niekoho zlatý chlapček, no je to kus idiota. Určite ho priviezli rovno z psychiatrie, on nie je normálny. Stana je turbo XXL krava aj s tým orechom a spôsobmi a tá fešanda nie je lepšia. Zlatučké dievčatko? Pche! Nechať ju tu mesiac samú, to by bolo ono!

Prichádza ráno a všetci sú veselí. Hlavne Peter. Asi je rád, že ma nevidí. Najradšej by som ho už nikdy nevidela. Niečo tam robia. Asi zas žrebujú, kto bude ten najdôležitejší. Hocikto z nich ani program nevie urobiť. Idem bližšie, aby som viac počula a možno aj niečo videla. Idem ako slimák a to je všetko ich chyba!

Nenávidím, fakt nenávidím ten smiech. Veľká tenistka niečo kecne a všetci sa čudujú. Zas ju vytiahli? Tak jej treba, keď je neschopná. Ja by som dokázala urobiť naozajstný program. Všetkým by sa páčilo. Namiesto toho som tu sama. Ešte mi sem niekto vtipný v noci hodil Playboy. Čo je ako s tým? Niekoľko si myslí, že som úchylná? Nie je tu žiadny chlap. Viac mužov ako žien, ale žiadny normálny chlap.

„Hej! Hej! Doneste mi niečo!“

Nikto neprichádza. Sú hluchý? Počujem praskanie dreva v ohni a o niečom sa rozprávajú. Prekrikujú sa, úplne ako u sprostých na hlúpom opustenom ostrove.

„HEEEEEEEEEEEEEJ! HEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEJ!“

„Bud' ticho, nikto na teba nie je zvedavý.“

„Počkaj Stanuška, dones mi niečo na jedenie, som hladná.“

„Kyanid? Došiel. Ale počkaj mesiac, zožením ho.“

„Ty sa v tom vyžívaš, však? Ublížovať niekomu.“

„Tá pravá sa ozvala. Bud' pekne ticho, tak je ľahšie kompletne ťa ignorovať.“

„Nenávidím ťa. NENÁVIDÍM ŤA!“

„Ty si úprimná? Si to vôbec ty, Veronika? Alebo ti mám hovoriť Katarína?“

Prišla a odišla. Najväčšia potvora na svete! Chcem ísť odtiaľto preč a znovu byť hviezda, ktorej kupujú kvety a šperky. Dúfala som, že namiesto Stany príde Noro, ten je zatiaľ zo všetkých najnormálnejší. Alebo aspoň Barbora. Závidím jej, a čo? Je krajšia a ja nikdy taká nebudem. Napriek všetkým zlepšeniam sa každý pozrie radšej na ňu ako na mňa. Ju by dali do každej úlohy. Všetky tie princezné a princezničky, o ktorých je celý dej. Aj potvoru by jej dali zahrať, aj keby to vôbec nevedela. Taký je trend, všade dať krásky a talentované idú stranou, na malé role a ešte menší záujem divákov. Odrátavam hodiny do konca. Príde vôbec koniec? Už mám na háku naozaj všetko! Úplne by som sa opila, keby som mala čím. Ešte aj k tomu pivu sa nedoplazím. Alebo áno?

Barbora

To nie je možné! Znovu viest' tento malý cirkus? Tá fľaša ma nemá rada. Odkrivala som zo stanu k zhromaždeniu, rozkrútila sa fľaša a tá zas ukazuje na mňa. Žiadam opakovanie a tentokrát opúšťam kruh, nech to padne na niekoho iného.

Z diaľky pozerám, ako to Joe rozkrúca. Trošičku mu to nejde, ani sa to netočí na tom piesku. Vrchnák ukazuje na mňa! To čo sa deje? Odišla som, ešte som sa aj presunula preč od môjho miesta a vrchnák ukazuje priamo medzi Petra a Stanku, rovno na mňa. Neuveriteľné, naozaj neuveriteľné.

„Cítim podvod,“ vyhlasuje Stanka. „Najskôr by som to považovala za určitý druh magnetizmu alebo elektrickej príťažlivosti, ale nič nie je z kovu.“

„Možno je príťažlivá pre chlapov aj pre flaše. A flašu by som si rád s ňou zahral, takú ozajstnú.“

Peter ma naozaj chce? Zbláznil sa? Rýchlo k nemu strácam sympatie. Nehnevám sa, že ma chce, to sa nepatrí, ale tie putá si naozaj mohol odpustiť, to rozhodne prehnal. Nemám rada tú Veroniku, ale putá by som jej určite nedávala. Stanka berie tú flašu do ruky. Som zvedavá, čo s ňou urobí.

„Žiadna úprava, je to len flaša. Štatisticky je možné, že by náhodou vždy ukázala na jednu osobu. Sklon terénu nedáva žiadnu výhodu Barbore, v aktuálnom posadení skôr tebe, Joe.“

„Nerob zo seba Ajštajna a krúť!“

„Ajnštajna, píše sa Einstein.“

„Nech sa píše aj Džeronimo, hlavne napni tie svoje svalíky a rozkrúť to!“

Stanka vykrútila mňa! Tu už naozaj končí sranda! Ak je to štatistika, tak je to tá najhlúpejšia štatistika na svete. Mohla by som niečo riadiť, veľa iného mi neostáva. Dá sa mi už dosť dobre chodiť, ale behať? Tak to nie. Som rada v centre diania, ale nechala by som to na niekoho iného. Ale dobre, prečo by som to nemohla posunúť ďalej?

„Akceptujem túto mágiu fľaše a odovzdávam svoju moc tu prítomnej Stanislave, ktorá by mohla urobiť oveľa lepší program.“

Prešlo to! Bez reptania. Navyše okamžite vzniká niečo nové. Vyzerá to na rybačku. Ona a Noro nás naučia niečo uloviť. Proti väčšiemu množstvu jedla nenamieta vôbec nikto. Súťažná disciplína hneď z rána, tak do toho určite idem. Nenapadlo by ma toto, ani náhodou. Aj to vyzerá vtipne. Hádzať sieť po piesku a uloviť kokosový orech. Kto hodí najlepšie tú sieť z danej vzdialenosti, vyhráva.

„Barča, skús to!“

„Ulovila som morského ježka, ulovím aj kokosový orech! Ak mi neutečie.“ Myslím, že toto nebude zlý deň. Hádzem a trafila som ho, ale len okrajom.

Hádza Joe, ale namiesto orecha trafil mňa! Srandovná disciplína a ja som chytená do jeho siete. Doslovne! Vyslobodzujem sa s pocitom, že som zatiaľ najlepšia. Peter trafil kokos asi tak, ako ja, zatiaľ čo Móric sa vôbec netrafil. Stanka má však presnú ruku a trafila ho úplne presne. Kde sa to naučila? Že sa podarilo aj Norbertovi, to ma vôbec neprekvapuje, ale Stanka má fakt talent!

V druhom kole to dopadlo približne rovnako, ale to tretie! Podarilo sa mi chytiť kokos úplne dokonale. Aj Móricovi sa darilo. Páči sa mi táto hra, nie je o sile, ale o presnosti. Navyše je to dobrý tréning na rybačku.

Nebudem klamať a zdá sa mi neveriteľne hlúpe to použitie pút. Stále sa k tomu vraciam. Premýšľam nad tým. Dala by som jej ja niekedy putá? Ak by si ich naozaj zaslúžila, tak asi stále nie, Nedokázala by som to. Neviem, prečo ma chce stále niekto spoznávať. Nedokážem byť taká silná v týchto veciach. Možno by som mohla ako kapitánka niečo zmeniť, ale už ňou nie som. Šéfuje Stanka, rozumné dievča, aj keď jej niekedy

nerozumiem. Opýtať sa jej, či niečo urobí s tými putami? Asi strata času. Ani to neskúsím, ona tú Veroniku nenávidí. Pomohla mi proti nej, tak prečo by jej teraz mala pomáhať?

„Je tu niekto hladný?“ Norbertova otázka spôsobuje rýchle obracanie hláv. Je to chlap, tí vždy myslia na jedlo. Skoro vždy, jedna minisukňa a už majú myslenie úplne inde. Neviem ako veľmi môže byť hladný chlap, ale ja som poriadne. Okrem slaných čipsov nie je vôbec nič.

„Ak chceš ďalšie áno, tak sa spýtaj, či je tu niekto z Mliečnej dráhy,“ odpovedá mu Stanka.

Malú vedkyňu som pochopila až po chvíli, ale pôvodná otázka od Norberta mala svoj cieľ. Začiatok naozajstnej disciplíny. Budem hádzať sieť aj ja. Bola by to krásna fotka, mať v rukách rybu, ktorú by som len ledva uniesla. Bolo by to slávy aj v novinách. Mladá tenistka Barča ulovila srdce rockovej hviezdy a zlomila rekord v rybárstve. Fantázia, naozaj. Videla som ujove časopisy o love všetkého možného, ale nič si z toho nepamätám. Vlastne niečo áno, fotografie rôznych pánov s ich úlovkami. Ako sa k nim dostali, to som nečítala. Asi som mala. Len pokojne, Barča. Nič nevieš, ale ani ostatní nevedia veľa. Treba sa sústrediť na Norberta. A na Stanku. Je šikovná.

„Barbora! Barboraaaaa!“

Počujem hlas zo Stanu. Ani netipujem, kto to môže byť. Prísť ju pozrieť? Čo ak bude robiť nepríjemnosti? Ani na tej povinnej sebaobrane som pozor nedávala. Bodyguard, to je ono. Ale kto? Mám možnosti, hneď niekoľko. Stanka, Móric, Joe. Norbert. Stanka a Norbert majú prácu. Móric sa intenzívne učí. Radosť pozerat' sa, ako sa snaží. Ostáva veľký frajer. Skúsím to.

„Joe? Pomôžeš mi s niečím?“

„Čo môžem pre teba urobiť, ty malá Afrodita?“

„Afrodita? Čože?“

„Ale nič, len sa podobáš na obľúbenú časničku, len máš... teda nemáš... ale to je jedno.“

„Mohol by si ísť so mnou pozrieť Veroniku?“

„Radšej by som si pozrel z každej strany teba. Si tak zlatučká, keď niečo potrebuješ.“

„Nechaj si to pre seba a ZABUDNI, ŽE SOM NIEČO CHCELA!“

Dokelu, musela som to povedať tak nahlas? Všetci sa na mňa pozerajú. Čo teraz? Kde sa schovať? Bola by som tak rada, keby sa začali otáčať a venovali sa rybačke. Cítim sa byť tak trápna. Nádych, výdych, nádych... hej! Čo robíš?

„Pusti ma! Hej! Čo je s tebou?!“
„No tak, mačička, len som chcel pomôcť.“
„Ani nevieš s čím.“
„Mohla si mi to povedať cestou.“

Zastreľte ma niekto. Prosím. Som hladná, znudená, smädná a akurát na odpadnutie. Ak nie vodu, tak aspoň tieň. A pokoj. Čo sa to s ostatnými deje?

Norbert

„Pod' sem! Len pokojne, pod' sem!“

Dobrá vec, tieto miesta. Môžem sa prihovárať rybe, ktorú idem zjesť, a vyzerám pritom asi najmenej bláznivo. Raz som už zažil partiu, ktorá si so sebou zobrala mizerné zásoby. Postupne sa začali všetci nenávidieť a slnko ich dorazilo úplne. Som rád, že nečítali zmluvu. Podľa malých písmeňiek tu síce mám byť, ale do nejakej aktivity nie som nútený. Môžem si tu sedieť na brehu, chytať ryby a jedným okom sa pozrieť, o čom sa hádajú práve teraz.

Ľudské črty sa opakujú. Nevieť, či si to niekto všíma viac, ako učítelia. Je jedno, či sa učí hudobná alebo prežitie v divočine. Niekto je rebel, niekto iný je tichý a aj keď sú výnimky, vždy je to akosi v norme. Stanka je pracovitá, cieľavedomá a vodcovský typ. Bez ohľadu na to, čo je to za kolektív. Aj jednotlivec je skupina, ak niekto dokáže pracovať za viacerých. Chytím rybu a ona ju hneď čistí od vnútorností. Žiadny kurz, žiadny. Alebo áno?

„Máš nejaký kurz na toto?“

„Nemám. Ak sa chceš teraz spýtať, odkiaľ to viem, tak je to čistá logika. Stačí si predstaviť údenú makreľu v obchode, kde ostáva iba samotné mäso a kosť, ktorá sa dá odstrániť, ak sa vie ako na to.“

„Ide ti to dobre, len je to nezvyčajné pre dievča.“

„Hrala som sa s bábikami, som normálna baba, len som bola vždy tak viac praktická.“

„Mala si niekedy nejaké živé zviera?“

„Škrečka.“

„Nepitvala si ho, však?“

„Za živa nie.“

„Niekedy v stredoveku by ťa upálili.“

„Po prvé, určite by som v stredoveku nemala škrečka. Po druhé by som sa nedala chytiť a po tretie by som kľudne poprela všetko čo by si želali, ušla by som preč a nanovo by som robila čo chcem a čo je správne.“

„A čo je správne?“

„To sa pýtaš bežne žien, ktoré sa neboja práce s nožom na opustenom ostrove?“

„Po pravde nie, čistá improvizácia. Ak by som požiadal Barboru, aby čistila ryby, nedokázala by to. Prišlo by jej zle.“

„Ak ma chceš zasypať komplimentami a vychváliť do neba, mám smolu. Nemám so sebou vatú do uší. Mohla by som použiť nejaký iný zvukoizolačný materiál, len tu asi žiadny nie je.“

Raz bola na podobnom, no ešte menšom ostrove, zvláštna skupina. Trinásť ľudí. Nikto z nich asi nemal v ruke nič silnejšie ako nôž na otváranie obálok. Skupina živiaca sa donesenou pizzou, drahými nápojmi a kaviárovými jednohubkami. Najsilnejšiemu chlapovi som dal do ruky nôž a rybu. Podľa očakávania vôbec nevedel, čo robiť. Slabšie povahy pri ukážke pitvania padajú na... väčšinou na piesok.

Úspešná rybačka a to, čo ostalo z korenia k tomu. Kráľovská hostina. Podľa návrhu Stanky, ktorá tu všetko riadi, sa urobila malá úprava stanu. Konkrétne sa vyvliekla jedna plachta, ktorá slúži ako slnečník. Konečne obed v tieni. Výborný nápad.

Stanka srší nápadmi a keď niečo vymyslí, tak to má hneď niekoľko použití. Žiada ma o pomoc s presunom nádoby s pitnou vodou do mora. Rozhodne dobrý nápad, bude chladnejšia. Kým však jedna niečo vymýšľa, zvyšok je čoraz viac pasívny. Napriek úsmevu sa Móric tvári úplne neprítomne. Oslovujem ho, či si dá kus ryby, ale neodpovedá mi. Tu je len jedna vec, ktorú môžem urobiť. Je to milý chalan a takí podozrivo rýchlo kapú. Ruka na čelo. Všetko v poriadku, prepotený ako ktokoľvek iný. Aj tak mu však pristane viac tieňa a vody. Žiadam Barboru o vodu. Dievča okamžite zariaduje, aj keď stále trochu pokrivkáva. Na stret s ježkom nebola pripravená. Vlastne kto je?

Stanka vytvorila z dvoch záťažových tyčí, plachty a kúska povrazu nosidlá. No teda. Teraz sa naozaj priviedla. Nie je potrebné ich použiť, do stanu je to len trochu. Človek však urobí čokoľvek pre zábavu. Nakladanie, niekoľko kroková etapa a vykladanie.

„Nerobte z toho takú vedu, prešiel by to sám.“

„Ukáž všetky svoje súkromné zásoby!“ Stanka sa púšťa do Petra. Toto nedopadne dobre. Pýtanie sa na súkromné zásoby po niečom nepeknom, to bude problém. Nechcem sa teraz hádzať medzi nich, ale neverím, že to bude pekný pohľad. Prial by som si ovládač od telky. Je mi jedno aký, len aby fungoval aj na celý svet a aby tam bola funkcia úplného stíchnutia, staré dobré MUTE.

„Ale samozrejme, som obchodník, nič neskrývam.“

„Každý obchodník má svoje tajomstvá, ktoré si stráži a lacno nepredá.“

„Ale no tak, maličká, aké by som mohol mať tajomstvá?“

„Normálne jedlo alebo lieky,“ pridávam sa aj ja.

„A čo takto niečo na otrávenie?“ Stanka je naozaj tvrdá, keď si to želá.

„Zbláznili ste sa? Nič také tu nemám. Všetko ste už videli, s výnimkou tohto!“

Ten magor tu má zbraň? Čože? Načo mu je zbraň? Úplne mu šiblo?

„Okamžite to daj dole!“

„Pán domáci tu chce poriadok, čo?“

„Neviem kto si a o čo ti ide, ale daj to dolu, skôr ako príde k úrazu.“

„Všetci krok vzad. Ty Robinzon, aj ty maličká!“

Barča okamžite cúva, Móric a Verča sú mimo hry, no ja sa nehýbem. Stanka sa zas rúti vpred, priamo k nabitej zbrani. Ukazuje jej na krk, no tá ju presúva, aby mierila rovno medzi oči. Hotový western. Najradšej by som vyštartoval a poriadne by som to Petrovi zrátal, ale má zbraň. Posledné čo chcem je, aby sa niekomu niečo stalo.

„Sedem ľudí, sedem dní, sedem nábojov. Náhoda? Veríte v osud? Osud je sviňa a ja som pán svojho osudu.“

„Čo je napísané v osude? Že si odsediš v base za vraždu niekoho, koho poznáš pár dní? Vidím tvoj osud nasledovne. Budeš na mňa mieriť, potom vystrelíš, postrieľaš všetkých okolo, dostaneš sa odtiaľto a nikto sa o ničom nedozvie. Ešte predtým pozbieraš z každého cenné predmety. Potom si povieš, že si Barču nemusel zabiť, však je pekná, veselá, taká sa ti hodí. Bude ale neskoro a medzi očami bude mať pozdrav veľkosti 9mm. Namiesto ohnivej krásky bude chladná mŕtvola a v jej očiach budeš vidieť len smrť. Nevrátiš to, nezmeniš. Budeš sa na ňu ticho pozeráť. Požiadaš ju o prepáčenie a ona ti už nikdy neodpovie. Je tu aj iná možnosť. Povedz jej, že je podľa teba krásna a dotkni sa jej živých líc. Zvládneš to?“

„Čo to na mňa skúšaš?“

„Malá psychická podpora.“

Petrovi úplne šibe. Už mal dávno prestať blbnúť. Tu už to nie je žiadna sranda. Prvý krát za dlhý čas si neviem rady. Opakovane žiadam, nech dá tú pištoľ na zem. Ako ju môžem vytrhnúť z ruky? Asi nijako. Vyzývam Barboru, aby išla do stanu, no Peter ju slovne zastavuje.

„Mňa za ňu, mňa za ňu," hovorí Barča smerom ku každému. Mne, Petrovi a Stanke. Zalieva ju pot. Asi nevie, čo presne navrhuje. Nikto z nás jej nevenuje veľkú pozornosť.

„Vyber si mňa," ozval sa Joe, ktorého som v týchto minútach vôbec nepostrehol. Kde vlastne bol?

„Chceš mňa, to ja ti idem na nervy. Pusti ju!" Tretí žiadateľ v poradí. A to som si myslel, že bude nudný deň.

Odrazu po mne začína Stanka žiadať, aby som odviedol všetkých preč. Peter je proti a stále jej mieri medzi oči, no ona to neustále požaduje.

„Jeden z vás sa pohne a zabijem ju!"

„Čo chceš? Po čom túžiš? Alebo po kom? Ty si chlap, ja som chlap, tak to povedz rovno. Povedz čo chceš a ja ti to splním. Výmenou za to, že dáš dolu zbraň."

„Fajn! Chcem poriadne jedlo, Barču, všetky zásoby, celý stan pre seba a aby ste mi išli z očí!"

„Nemôžeme ti dať poriadne jedlo, sami také nemáme."

„Tak ja nemôžem zložiť zbraň."

„Vyhrážaj sa tu koľko chceš, ja idem na pláž. Barča, máš ten lietajúci tanier?"

Stanislava

Buď silná! Vždy som bola silná, ale zbraňou na mňa niekto mieri prvý krát. Samozrejme, že mám strach. Nikto by sa z tohto nedostal, ak by sa neobjavil zázrak. Alebo ostreľovači. Pritom je možností tak veľa. Kašlem na to, čo chce... kašlem, samozrejme! Trochu sa zahrám na herečku!

Kašlem a postupne padám do piesku. Prekvapený Peter nestriel'a. Musel by byť robot, aby vystrelil. Naštvaný robot. Barbora sem ide, bez ohľadu na svoj život. To je tak blbá? Vypadni! Chod' preč!

Peter ju chytá a prikladá jej pištoľ k hlave. Teraz ma fakt nasral. Niečo vo mne si hovorí, že jej tak treba, keď je blbá. Silnejšia časť však rozmýšľa nad novým plánom. Ja sa s niečoho takého dostanem, ale čo ona? Už teraz je na smrť vystrašená. Noro mal dobrý názor s tými požiadavkami. Niečo musí ten drsný pištoľník chcieť. Niečo z toho, čo máme.

„Chcel si Barču, tak ju máš. Vráť v jednom kuse."

„Ty mi ideš rozkazovať?"

„Ber to ako dobrú radu. Keby som mala zbraň ja, tiež by som jej mierila na hlavu. Je protivná. Pekná a dokonalá, také mi idú na nervy. Vieš čo? Daj mi zbraň a odstrelím ju sama.“

„Myslíš si, že som dáky blbec, čo ti na to skočí?“

„Nie, si len blbec so zbraňou, ktorému slnko spálilo mozog. Nemáš požiadavky, únikovú cestu, cieľ či spolupracovníkov, takže si ten najhorší terorista na svete. Teraz budeš hovoriť, že ty nie si žiadny terorista a ja ťa pekne krásne odignorujem. Idem si hádzať, pridaj sa, až ťa prestane baviť to mierenie.“

Ja, Noro a Joe si ideme hádzať. Len tak, ako by sa nič nedialo. Petrovi preplo a ak niečoho ľutujem, tak Barboru. Poznám jej situáciu, teraz už áno. Prosí ho o život a plače ako monzúnové mraky.

Hádzem Norovi a ten mi vracia tanier. Ide mu to, na rozdiel od toho frajera, ktorý to všetko vymyslel. Joe je ako z dreva. Ako z kameňa! Nečudujem sa mu. Naplánuje zaujímavú dovolenku, no na jej mieste je rukojemnícka dráma. Napadli ma všetky tie trápne slohy, vraj ako bolo v lete. Čo by som tam dala? Slnko, pláž, sem tam grázlik so slabými nervami a zbraňou, ktorý mi mierí na nos. Na čo by sa pýtali? Či som to prežila? Zdravie dobré, psychika trochu mimo normálu a keby som mala ostreľovaciu pušku, mohla by som bojovať proti populačnej explózií.

Peter je zmätený, nevie čo robiť. S kompletnou ignoráciou žiadny grázlik nepočíta. Možno aj preto sú tak často všetky tie plány B. Skladá zbraň. Barbora si to ani nevšimla, je zhrbená a drží sa na nohách silou nulovej vôle. Prestáva ju držať a ona padá do kľbka. Športový talent, to by hocikto nedokázal.

„Môžem?“ Dotýkam sa Petrovi ramena a beriem do rúk pištoľ. „Ďakujem.“ Mierim do vzduchu a strieľam. Náboj za nábojom.

„Došli ti náboje.“

„No blik! Žeby úmysel? A teraz mi vysvetli, čo to malo znamenať?“

Nečakám na odpoveď. Dávam poriadnu ranu do brucha. Rada by som teraz tie topánky, ako majú všetci tí drsní chlapi v uniforme. Rozpučila by som ho ako ropuchu. Šľapky nie sú kladivo. Bohužiaľ.

„Stoj! Má dosť! Má dosť!“ Noro ma oddeľuje od čoraz viac zraneného Petra, ktorému krivým tvár tak, že by ho vlastná matka podľa fotky neposkladala. Vrazím aj jemu jednu? Tu máš! Tu máš!

Konečne sa blíži večer. Slnko pražilo naozaj silno. Nenávidia ma za to, čo som spravila Petrovi. Nenávidia Petra za to, čo spravil mne a Barči. Nenávidia tú Katu či Veronu alebo čo to je, a už neviem prečo. Je mi to jedno. Bez akéhokoľvek dovolenia sa idem prehrabať v Petrových zásobách. Hľadám kľúč od pút. Drzá Veronika si zaslúži spútanie menej ako ten, kto tie putá doniesol, spolu so zbraňou. Teraz som spravodlivosť ja! Porota, obhajoba, obžaloba, sudca a kreslič. Je mi jedno či ten, ktorý kreslí nešťastníkov v súdnej sieni, alebo obkresľuje bielou kriedou.

Došla voda. Skoro. Ostáva posledná dvojlitrovka pre siedmich. Vlastne pre šiestich, Peter nebude piť. Nezaslúži si. Slnko všetkých zmenilo, tak ako hlad. Joe nabalil príšerne, dostali sa sem nesprávni ľudia a nech sa hnevá kto chce za to, že som sama sebou. Móric sa stará o Barboru, Joe o tú Veronu a Norbert o Petra. Robí mu bodyguarda, aby som mu znovu nerozbila hubu.

Žiadne hlasovanie o spaní či velení. Dnes som bola veliteľka. Kto bude zajtra? Je mi to jedno. Všetkým je to jedno. Zalieza sa do stanu. Je mi jedno, kto s kým. Vôbec mi nezáleží ani na tom, kto sa priftierkuje ku mne.

Čo s pištoľou? Stavím sa, že málokoho napadlo, že nie je problém doniesť viac nábojov, keď sa už prepašovala zbraň. Kto by už len doniesol sedem nábojov na miesto so siedmymi ľuďmi? Možno nejaký profesionálny popravca s presnou muškou. Taký by ale určite zobral rezervu a to na Petra nevyzerá. Tak kto? Možno nejaký extra veľký hlupák, ale to na neho tiež nepasuje.

Prezriem si ešte raz Petrove veci. Hľadám šaty, ktoré zmizli Barbore, ďalej náboje, kľúč od pút, niečo o jeho skutočnom pôvode, návykové látky alebo čokoľvek, to o ňom povie viac. Nikto neprotestuje, všetci majú strach. Zaujímavé, čo je toto? Vybieham zo stanu s prázdnu injekciou. Jedlo bez cukru, dni takmer bez jedla a došli zásoby. Cukrovka môže poriadne rozhábať hladinou cukru i človekom. Asi by to chcelo malú návštevu.

„Takže si cukrovkár?“

„Som! Aj za to ma ideš zraniť?“

„Po pravde nie. Maj sa.“

Deň 7

Ján

„Lod! Prišla lod! Vstávajúte! Vstávajúte!“

Zo stanu ako prvá prchá Barča. Rozospatá a špinavá. Sadne jej to!

„Kde je?“

„Prvý apríl! Dostal som ťa! Hej! Čo je s tebou?“

„To nebolo pekné.“

„Si na dovolenke, trochu sa aj bav, netvár sa ako mesiačik na hnoji.“

Čo sú to za tvory títo ľudia? Vôbec sa nebavia, je s nimi nuda. Chce to poriadnu zábavku. Spachtoši. Tiež by som si pospal, ale v žalúdku mi vyspevuje Lady Gaga. Musím zobudiť Nora a Stanču, inak skapem od hladu. Tá lod' je skvelý nápad.

„Je tu lod! Odchádzame!“

Z vnútra stanu počujem niečo. Ženský hlas, hovoriaci niečo o nedôvere vo mňa. Mne že sa nedá veriť? No určite! Nudné žvásty! Spal som s Barčou, ktorá sa celú noc trhala na všetky strany. Príšerné sú tieto ženské, jedno bu bu bu a sú úplne mimo. Zobudím Nora. Kam šiel spať? Otvorím jednu miestnosť a tam Móric vyzerá ako katapultovaný z hrobu. Vápno pojedol? Vyzerá tak. Vedľa neho tá Kata či ako sa volá. Stále s putami a divná ako zmoknuté grilované kura. Otváram druhý exkluzívny apartmán a tu sú obaja, ktorých som hľadal. Každý na inej strane. Stanku nebudem budiť vedrom, hlavne po včerajšku. Odkiaľ sa sem dostala? Z psychiatrie? Ak by bol na psychiatrii wrestling, stavím na ňu aj gate.

„Hej, vstávajúte vy dvaja. Čas na rybačku!“

„Tak sa snaž, samček," hovorí mi Stanka v nejakom polospánku a obracia sa na druhý bok.

Nechápem tú rybačku. Čo je to za zábavu? Sedieť na zadku, čakať na sprostú rybu a pri tom oddychovať s trápnyim klobúčikom. Príšerná nuda. Hádzat' sieť do vody sa mi tiež nechce. Dvaja o tom niečo vedia a obaja spia. Tiež by som spal, ale Gaga škrieka viac ako v telke a na nej mám vypeckované volume. To tam mám vbehnúť a vytiahnuť ich za vlasy, alebo čo?

„Barča, ty vieš niečo o rybačke?“

Nulová reakcia. Tento ostrov je tá najväčšia blbosť, aká len môže byť. Okamžite by som škrtal a posielal do riti. Chýba loď. Keby niekto prišiel so správou, že prišla loď, tak by som okamžite vstával a nechal všetko tak. Už tu nechcem byť ani minútu! Zbláznili sa. Zvlášť ten Peter. Mal som ho za normálneho, ale také mešuge ako má v hlave nemám ani po desiatich desiatkách. To boli časy. Na Facebooku miestnosť s fotkami, kde som nevedel chodiť, ale dokázal som ukázať prezidentovi fadera. Tam boli kamoši. Skutoční. Nie ako títo. Kto je tu normálny? Všetci sú mimo a som tu jediný pod kontrolou.

Beriem do ruky fľašu. Až sa všetci vyliahnu z toho stanu, tak ňou zakrútim. Namiesto súťaženia budú len mlčky sedieť ako ryby.

„Nebude ti vadit', ak budem pri tebe?"

„Ale samozrejme, že nie. Spravíme si romantické posedenie pod palmami a celotelovú masáž pieskom, lebo nič iné neostalo. Ešte sú čipsy."

„Ako chceš."

„Počkaj, to ako áno? Tak pod'."

„Je mi to trápne, ale bojím sa byť sama."

„Dovediem ti Petra?"

„Prosím ťa nežartuj, to sa naozaj nehodí."

„Dohodneme sa, ja nebudem žartovať a za to ťa môžem kompletne zmasírovať, úplne všade."

„Neviem s kým si ma mylíš, ale radšej ma nechaj."

„Nechcela si náhodou nebyť sama? Hej! Hej! Kam ideš?"

Odchádza, odcupkáva. Vraj nechce byť sama. Obyčajná klamárka. Tlačím všetkých von zo Stanu. Frflanie a blbé kecy.

„Pod'ťe Islanders! Berte hokejky a na ľad!"

Ignoranti. Gaga si dala v mojom žalúdku éčko, káčko a iný bordel. Ešte chvíľa a spakujem sa do péčka. Shitný ostrov.

Peter

Ostatní majú dobrý dôvod na nenávisť. S tou pištoľou som všetko dorazil. Nie len to, že ma nenávidia viac ako tú Veroniku, ale môžu hodiť na mňa všetko. Aj to, čo som vôbec neurobil. Načo som to vlastne robil? Naštvala ma tá nervózna malička a zareagoval som.

Prišlo by sa na to tak či tak a nemal som dobrú výhovorku. Stále by len snorila. Raz hľadá kľúče, raz šaty a neviem čo všetko. Tipnem si jej skutočné povolanie. Jasný krtko. Nenápadný človečik, ktorý sa hrá na detektíva a pri hľadaní dôkazov preskúma odpadky, odtlačky zo sexuálnych pomôcok a preklepne všetky tie internetové komunikácie. Stana je jasný krtko a zakrtkuje sa do čohokoľvek. Kto ju platí?

Musela sa do všetkého dostať Barča? Jednoducho smola, tú má každý rád. Pekná, slušná, úprimná, takým možno nepatrí svet, ale sympatie polky sveta áno. Ľudia musia v niečo veriť, niekoho uznávať, mať vzor a terč na všetky tie úsmevy a komplimenty. Tu som šliapol úplne vedľa.

Kedy príde loď? Nebolo žiadne žrebovanie veliteľa, fľaša odpočíva, každý sa nudí a všetci by radi išli domov. Ďaleko odtiaľto. Začala sa otrávená rybačka Nora a Stany a zvyšok hrá tie karty. Bezo mňa. Joe, Móric, Veronika a Barbora. Kozaté krásky sa vymieňajú a ja pri tom nie som. Cítim sa ako nepriateľ štátu. Zažil som zákazníka, ktorý si ku mne prišiel kúpiť nafukovací čln. Bol tak obľúbený, že s ním nikto nechcel ísť na jazero a tak chodil sám. Raz prišla nejaká nová kráska a on ju tam dostal. Tak ju našťval, že mu spravila dieru pilníkom na nechty. Hneď prišiel po ďalší čln, no už nikdy s ním nešiel na vodu. Asi ho má niekde v garáži. Nečudujem sa, keďže mu v jednej noci rozobrali auto na súčiastky a predali až za hranice.

Čo teraz? Ostáva mi dúfať, že Stana zhltna to klamstvo s inzulínom. Neviem celkom ako sa mi to tu dostalo, ale hodilo sa. Maličký zázrak sa vždy hodí. Stačí zvaliť na problémy s cukrom celé to správanie, ospravedlniť sa a už je to. Jednoduché. S tou pištoľou som to pokazil poriadne, to nezmením. Vôbec sa nečudujem, že som dostal slávnu samotku. Kto by už chcel byť s niekým, kto urobí niečo také?

Opieram sa o jednu z paliem a z diaľky pozorujem ostatných. Móric vyhráva karty a smeje sa z plného hrdla. Na neho by som to nikdy nepovedal. Od Barbory získava zdravotné sestričky. Taká jedna by sa hodila. Z tých, čo sú na kartách, by som bral Céčko. Okamžite a bez váhania. Aspoň mám pokoj. Nikto ma nerieši a ja si popíjam pivo. Čo iné môžem? Vďaka Tej malej priehrade, ktorú urobil Norbert, je aspoň chladené. Všetko jedna značka a typ. Rozhodne nie obľúbená a keby to aj bola, chcel by som zmenu. O 180 stupňov.

„Tak?“

„Čo tak?“Odpovedám Norbertovi, ktorý sa tu z ničoho nič objavil.

„Chutí?“

„Teším sa na kohútikovú chlórovanú a týždeň odstátu vodu.“

„Pár skupín ročne a zvykneš si. Čo s tou zbraňou?“

„Má ju Stana.“

„Na rozdiel od ostatných sa na teba veľmi nehnevám. Viem, čo spôsobuje toto prostredie. Bud' však trochu viac opatrný nabudúce.“

„Toto si mi prišiel povedať?“

„Po pravde som ťa prišiel zavolať k jedlu. Máme ryby, ale to asi vieš. Odtiaľto máš predsa dobrý výhľad.“

Norbert je až priveľký pohodľák, zbytočne sa nestresuje. Som zvedavý, akých ľudí už sprevádzal. Najvyšší čas vstať a najesť sa, kým mi všetko nezjedia. Sadám si vedľa Barbory, ktorá vyzerá veľmi sklúčene. Nečudujem sa ani trochu, ale čo s tým? Radšej sa jej prihovorím až po jedle. Čítať z pier je niekedy naozaj ťažké, ale z výrazu tváre je niekedy ťažké nečítať. Móric sa na mňa pozerá s neskrývanou nenávisťou. Nevidel, čo sa stalo. Z rozprávania si však ľahko poskladá, že som ten zlý. Na Stanu i Barboru. On je asi zamilovaný do obidvoch naraz. Začína mu vypadávať hlas pri Barči. To sa fakt rýchlo odmiloval od Stany.

Chýba mi kultúra. Divadlo, bowling, úplne obyčajná telka preplnená reklamami či tie vtipné komentáre pod nie veľmi vtipnými článkami. Čo to vlastne je tá kultúra? Tak rád by som teraz sedel v kine celkom sám na nudnom filme a obklopený hysterickými babičkami. A predsa je tu divadelná herečka a blázni, ktorí by sa hodili do treťotriednej tragikomédie. Som jeden z nich.

Stana má dobrú kultúru. Hrá sa so svojim orechom. Prehadzuje ho z ruky do ruky, ako keby to bol horúci zemiak. Žeby som pridal aj ja niečo? Tá hra s tou päťkou bola celkom dobrá. Navrhнем to.

„Zahrajme tú hru Povedz päť. To bola dobrá hra.“

„Fajn. Ale bez teba.“

„Nepreháňaš to?“

Stana sa stavia na odpor. Toho som sa bál. Môj postup nahor sa rýchlo zastaví a budem zas sám. Logický krok je teraz hľadať spojencov, alebo vyjednávať.

„Tak sa dohodneme. Budeme všetci hrať a ja sa ospravedlím tebe i Barbore.“

„Musel by si sa ospravedlniť všetkým a získať si Veronu a Barboru. Nevieš náhodou niečo o kľúči od pút? A Barbora by bola určite rada, keby nemusela chodiť v tričku od Mórica.“

„Kľúč nemám a so šatami nemám nič.“

„Ale páči sa ti miestna kráska bez podprsenky, čo?“

„Už to fakt prehávaš.“

Joe sa smeje na tom, čo Stana hovorí. Ostatní sa pridávajú. Vyhráva na plnej čiare, a to sa chcem len vrátiť do kolektívu.

Katarína

Ako sa volala tá súťaž, kde banda chlapov prechádza cez ťažké terény, len aby dostali titul? Nevybavím si názov a ani všetky disciplíny, ale viem, že tam nebolo nič s putami. Mám putá už dlho, a za čo vlastne? Koho zaujíma, že mám aj ja svoj život a pridanie železok znamená poriadny nekomfort? Keď som prišla, chcela som šampanské. Teraz chcem poškrabanie na chrbte. Obidvoje nereálne. Človek si uvedomí, čo všetko má, až o to príde. Mám dve ruky, no zviazané dohromady. Žiadna väčšia sila či lepšia koordinácia, len peklo. Komu to prajem? Dlhý zoznam.

Som spútaná, ale nie slepá a hluchá. Peter sa zbláznil. Úplne mu preplo. Načo má pištoľ? Kto by si už len začal riešiť svoje problémy takto? Som ale rada, že ju tu má. Oveľa lepšie, ako tie putá. Keby som ich nemala, tak by som si mohla písať poznámky. Všetky jeho kroky a chybné rozhodnutia. Jeho exmanželka mi za to platí a ak vyhrá súdne spory, poriadne si zarobím. Prekvapilo ma, že si ma pamätá z divadla a vie aj moje skutočné meno. Všetko mohlo byť oveľa jednoduchšie.

Niečo na pitie by som si naozaj dala, ale nemôžem si ani pivo otvoriť. Dopíjala som fľaše po iných a to bolo naozaj trápne. Rovnako je trápne niekoho prosiť o láskavosť. Poležala som si vedľa toho Móricka, ktorý mi chcel dať dole putá. Určite len preto, aby ich sám použil na niekoho iného. Načo iné by to robil? Neverím mu, že by z ničoho nič chcel pomáhať práve mne. Nevie, kto si všimol, že mu úplne šibe z tých dvoch. Mladé baby majú ľahký život, ak je v okolí dosť takých ako tu Mórisko. Znesie modré z neba za úsmev. Takých by som si nechala ako sluhov a ani platiť by som ich nemusela.

Malý postup? Hneď na začiatku som sa stala neoblíbená, no teraz už nie som tá zlá. Úplne ma potopil Peter a bola by som nenávidená, keby ma nenahradil. Cesta nahor cez mŕtvoly? Ale samozrejme. On je len politická mŕtvola, ktorej treba pridať dolámanú posteľ na celu. Za všetko, čo mi urobil. Nezaujíma ma, ako sa zachoval k Barbore či tej minikrave, to je jeho vec. Vlastne som rada, už na mňa nepozierajú ako na kriminálnika. Už len pár hodín a bude koniec. Jeho ex mi zaplatí, vyrozprávam čo sa stalo a skončí táto úloha. Som divadelná herečka, naozaj dobrá, no popri tom musím robiť takéto divadlo. Radšej by som tu bola polovicu času za polovicu peňazí.

Barboru a podobné športovkyne bez mozgu nechcem spoznávať a tú orechovú princezničku ani nehovorím. Nikto mi nebude chýbať. Ak sa Joe aj trochu snažil byť zaujímavý, vždy to spackal. Má dosť peňazí na takéto akcie, ale boháč určite nie je.

Nespráva sa tak a je ľahké ho domotať. Zato Peter má v skutočnosti peňazí dosť. Dá sa z neho poriadne vytiahnuť. Svoju úlohu pritom plní skvele. Urobiť zo seba nenávidenú a získavať informácie. Tá pištoľ všetko vylepšila. Teraz si všetci myslia, že má ešte aj Barčine šaty. Zrovnám to. Barbora ho nemá rada pre šaty a pre to, že mi dal putá. Aby som nezabudla, skoro ju odbachol a videla v priamom prenose celú tú drámu. Popísať ju nie je problém, ľahko prečítané milé srdiečko. Super na zisk poriadnych prachov. Čas na ďalšie informácie.

Prechádzam sa po brehu a hľadám Norberta. Pochutnáva si na rybe. Ako mu to môže chutiť? Skôr, ako sa k nemu pridám, vyskúšam maličký trik. Ruky od seba, nech to bolí a následne ponoriť do slanej vody. Au! Samozrejme, že au! Ale čo sa neurobí pre zvýšenie úspechu? Skutočne to bolí, ani hrať nemusím.

„Norbert?“

„Hladná?“

„Áno, ďakujem. A utrápená. Ani ponúknuť sa nemôžem.“

„Nemôžem nič urobiť s tými putami. Možno by sa dali prestreliť tou pištoľou, no Stanka minula všetky nápoje.“

„Dajú sa rozbiť orechom?“

„Orechom veru nie. Na to treba poriadnu silu, alebo poriadne nástroje.“

„Veľmi ma pália ruky. Umyla som ich v slanej vode, ale asi som to ešte zhoršila.“

„Že či. Čo ťa to napadlo, dávať si soľ do rany?“

„Bojím sa, že tento deň neprežijem.“

Dávam sa do plaču a Noro ma utešuje. Všetko ide podľa plánu. Ešte ukážem tie ruky a plač na povel Barbore a vlastne aj Joe by mohol byť nápomocný. Šaty! Samozrejme! Poviem Barbore, že viem, kde sú jej šaty. Sú v mojej cestovnej taške, pod všetkými mojimi. Stačí povedať, že ich tam dal Peter a žiadal ma, aby som to nikomu nepovedala. To je ono. Alebo nie? Neznie to veľmi presvedčivo. Radšej poviem, že som len teraz našla a niekto ich tam dal, možno Peter. To je lepšie.

„Barbora, musím ti niečo povedať. Viem, kde sú tvoje šaty.“

„Kde sú?“

„Niekto ich dal do mojej tašky pod moje šaty. Nevieť kto a zistila som to už skôr, ale bála som sa to povedať. Myslela som si, že by si sa na mňa hnevala skôr, ako by som to vysvetlila.“

„Ako môžeš niečo také povedať? Určite by som sa nehnevala.“

„Naozaj nie? Si iná, ako som si myslela. V lepšom zmysle.“

„Ďakujem, aj ty nie si taká zlá.“

Barbora je fakt tak hlúpa? Na toto skočí? Športovkyňa, čo dodať? Alebo som jednoducho perfektná v tom, čo robím.

„Nevieš, kto ich sem dal?“ Oblieka sa do svojich šiat a zhadzuje zo seba Móricovo tričko.

„Neviem, ale Stana to asi nebola, ani Móric.“

„Takže niekto z mužov? Petr?“

„To neviem, ale po tom, čo ťa skoro zabil, je to asi jasné.“

Balík v kapse. Barbora by možno prišla aj svedčiť na súd. Plne postačuje dokázať, že Peter je emocionálne mimo a je to kus hajzla.

Móric

Je mi zle. Mám hlad. Pery ako z piesku. Dnes je asi posledný deň. Mal byť už včera. Alebo skôr. Chcem ísť preč. Zároveň som tu chcel ostať. Žiadna astma. Alergiu tu nemám na nič. Prečo som tu? Stávka. Vyhratá. Vraj to nezvládnem. Mali pravdu. Všetci. Nezvládam to. Aj na opustený ostrov som slabý. Kto by sa čudoval? Astmatik, cukrovkár a trdlo. Prečo som sa na to dal?

Predstavoval som si to inak. Jem rybu. Nič iné už nie je. Stále ryby a je ich málo. Chcem pomôcť. Neviem chytať. Ani čistiť. Rád by som bol ako Stanka. Stále niečo robí. Aj Norbert. Čaká na loď. Užije si na chvíľu domov. Je leto a on pôjde na ďalší ostrov. Alebo sem? Mohol by som nechať odkaz. Vyryť do niečoho. Nemám ako. Za nami ostali len fľaše od piva.

„Ako dlho si už bledý?“

„Neviem.“

Rozoznávam Norbertovu tvár. Chápem ho. Všetci žijú. Ja ale najmenej. Nebehám a neskladám z papiera. Ani loďku by som nepostavil. Všetko sa mi moce pred očami. Norbert mi dáva otázky. Odpovedám najlepšie ako viem. Veľmi zle.

Joe dostal úlohu pozbierať fľaše. Frfle aká je to práca. Určite sa chce viac zabávať. Často vidím, ako sa nudí. Hádže ich na hromadu. Je mu jedno, že niektoré rozbil. Po tom sa pridala ďalších. Balil sa stan. Mizli plachty a kovy, ktoré to držali pohromade. Počas rozkladania došla voda. Povinne pijem pivo. Barbora si hádže tanier s Norbertom, ktorý odo mňa odbehol.

Prial by som takúto dovolenku rodičom. Len bez problémov. Žiadna práca. Zapadajúce slnko. Klud a ticho. Morské vlny. Predstavil by som im Stanku. Aj Barborku. Vlastne všetkých. Potom by to skončilo. Odpláva sa domov. Znovu starý svet. Všetko nudné a normálne. Výlet do iného sveta. Krátky výlet s návratom. Lietadlo, loď, ostrov, loď, lietadlo. Niekomu je týždeň málo. Inému veľa. Mama pracuje ako sestrička. Medzi ľuďmi. Každého niečo trápi. Stále niečo riešiť. Choroby, utrpenie a čakanie. Rád by som jej od toho pomohol. Dlhé práce a pohotovosti za málo peňazí. Všetko musí byť presne. Žiadne chyby. To sa asi nedá. Vždy príde domov nahnevaná. Alebo smutná. Napriek únave navarí, uprace a zaujíma sa o všetkých. Naozaj jej prajem oddych. Otcovi tak isto. Automechanik. Vždy dokáže s chladnou hlavou povedať, kde je chyba. Nikto ho nevytočí. Nikdy pri práci nenadáva. Nikdy nestíha a vždy je dlho. Ani veľa nezarobí. Niekedy si vypije. Alebo prehrá v tých stávkach. Hokej, futbal, tenis. Vždy je to tutovka. Len kúsok od výhry.

Nemusím čakať na loď. Som v chládku. Pod jednou z plachiet. Stanka mi dala za chrbát najlepšie vankúš. Dotkol som sa jej. Nie preto, že by som niečo potreboval. Vlastne áno. Aj stále potrebujem. Ju. Pociťujem vnútri prázdno, keď je na druhom konci ostrova. Dala mi vankúš a odišla. Prišla za mnou Barborka. Ani som sa na ňu nepozrel. Mám rád obidve. Budú mi chýbať. Oči však sledujú Stanku. Niekedy ju nechápem. Veľa si z toho nerobí. Žije.

Pozorujem blížiaci sa člň. Všetci vyskakujú. Mávajú rukami. Zvlášť Peter a Verona. Nečudujem sa zmene mena. Katarína je lepšie. Chcú preč. Nebeská dovolenka. Pekelná horúčava. Mizerné zásoby. Zbrane, putá, drzí ľudia. Čerstvý vzduch, Stanka, bozky, spomienky.

Mám problém pohnúť perami. Je mi naozaj zle. Beriem papiere. Skladám. Raz som poskladal draka. Zopakujem to. Musím! Len ťažko ohýbam papiere. Krídla nevyzerajú úplne správne. Jedno robím nanovo. Vzniká drak. Nie je nebezpečný. Skôr taký dráčik.

„Čo to bude tentokrát?“

„Stanku.“

„Ty ideš poskladať Stanku z papiera? To som zvedavá.“ Barborka to trochu zle pochopila. Alebo som sa zle vyjadril.

„Pre Stanku.“

„Čo je to? Alebo vieš čo? Zavolám ti ju.“

„Nie, ešte nie,“ no asi si môj biedny hlások nevšimla. Musím to rýchlo dokončiť. Naozaj rýchlo. Ako ešte nikdy predtým.

Posledné pohyby a je to. Celkom sa vydaril. Dráčik Stano. Pre Stanku. Ešte niečo napíšem zospodu.

„Tak kúzelník, čo si poskladal tentokrát?“

Podávam. Bez slova. Ak by sa mi triasli ruky pred chvíľou tak, ako teraz... výsledok by bol iný. Úplne iný.

„Je to krásne, Móric. Naozaj pekné. To je drak z niektorej rozprávky?“

„To neviem,“ odpovedám Barborke. Stanka stále mlčí a prezerá si dielo z každej strany.

Čakám, čo mi odpovie Stanka. Umieram od nedočkavosti. Potím sa a červenám.

„Toto nie je dobrý drak...“

Som sklamaný, neviem čo odpovedať.

„Ale je to to najkrajšie dielo, aké som kedy videla. Nie len z tohto ostrova a nie len od teba. Ďakujem. A číslice svojho čísla si mohol dať menšie, až tak slepá nie som. Zavolám ti.“

Usmiala sa a člň konečne ukotvil pri ostrove. Nahadzujú sa zásoby, všetko čo ostalo. Prišli sme ako neznáma partia. Teraz pozná každý každého. Ostávam pri palmách len s Barborou.

„Vieš, môj priateľ by pre mňa nikdy nič také neurobil. Ani ten predtým a ten pred nimi už ani náhodou. Keby si bol starší a ešte pár vecí, tak by som ťa brala. Držím palce so Stankou. Ak budeš niečo chcieť, tak... dáš mi papier a pero?“

„Hej vy dvaja kemperi. Už sa tam toľko neplantnujte a nahod'te dvojité turbo, ide sa do péčka odtiaľto!“

Člň je plný, sedím vedľa Barbory, pozerám sa na Stanku a som šťastný. Naozaj šťastný. Všetci sú šťastní svojim spôsobom. Len Veronika nie. Zakrýva nadšenie naozaj slabo. A to je herečka. Podľa mňa má niečo za lubom.